

Pop Rock & Show

NR.26 (73) IULIE 1992

De 15 lei puteți citi:

De vorbă cu
stelele: GEORGE
NICOLESCU ★JIMI
HENDRIX ar fi avut
50 de ani
★Polifonia
★Calendarul lunii
iulie ★Topuri de la
posturi de radio
★UNIPLUS,
CONTACT, CLUJ
★Louis Armstrong
la pagina de jazz
★MICHAEL
JACKSON va veni
la București pe 29
septembrie
(serialul nostru
continuă)

Mini-serial
AEROSMITH

„Cerbul” a plecat
în Indonezia

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Surpriză pentru publicul prezent la New Orleans Jazz And Heritage Festival unde **Carole King** l-a invitat pe scenă pe **Slash**. I s-a alăturat și **Aaron Neville** care cîntase cu frații săi în deschidere și **Boz Scaggs**. ● „A lucra cu Paul McCartney a fost ca și cum eram cu Richard Pryor” declară **Eddie Murphy** în revista Rolling Stone (25 iunie). Pe discul lui apare toată lumea bună a muzicii. Poate doar Hendrix lipsește. „I se poate spune soul psihedelic” caracterizează simpaticul Eddie genul abordat. ● Pericolul rutier permanent, **Wilson Pickett** a fost iar arestat pentru că a lovit un bătrîn de 86 de ani cu mașina. La bord s-au găsit sticle de băuturi alcoolice deschise. ● O raritate **Nirvana** apare pe un CD presat în Japonia, pe care figurează inedite ca „Aneurysm” și „Even In His Youth” precum și reluări din repertoriul Devo și Vaselines. Titlul C.D.-ului este „Hormoaning”. ● Al doilea album **Damn Yankees** produs de Ron Nevison este anunțat pentru sfîrșitul acestei luni. ● **Black Sabbath** cu „Dehumanizer” revin la forța din trecut de pe Live Evil. Melodii recomandate „TV Crimes”, „Computer God” și „Time Machine”.

● Mai înfrî salutări studențești din partea Gălbioarei, care fiind în sesiune nu se mai holbează, afirmă ea. M-a so-

mat să-i rog prietenii rubricii să fie înțelegători pînă pe 20 iulie. Am făcut-o! ● **KLF - The Final Communication**. Așa se intitulează un articol din revista britanică VOX (luna iulie). **Bill Drummond** și **Jimmy Cauty** au declarat că în mod categoric nu vor mai funcționa sub denumirea de **The KLF**. Nici **Timelords** nu se vor mai numi. Odată ce casete, discuri, CD-uri aflate acum pe piață se vor fi vîndut, nu vor mai exista altele. O serie de case de discuri puternice încearcă să achiziționeze drepturile pentru reeditări. Intre timp duo-ul s-a ascuns în spatele unor pseudonime ca **Rockman Rock** sau **Kingboy D**. Contra speculațiilor presei, care susținea că **Drummond** a plecat în America de Sud pentru a-și găsi o nouă identitate în calitate de luptător de guerilă (de stînga), el a fost zărit în luna mai în **Borderline Club** din Londra, club al revoluționarilor marxisti. Ce să mai zicem? ● **ANTI NAZI LEAGUE** pregătește un album și un concert cu intrare gratuită, în cadrul campaniei de luptă împotriva fascismului din estul Europei, Germania, Norvegia și Austria, precum și a unor organizații din Marea Britanie. Au confirmat participarea la disc **Pop Will Eat Itself**, **Soho**, **Tom Robinson**, **Pele**, **Friends Of Harry**, **Nutty Boys**. Se așteaptă răspunsul de la **Army Of Lo-**

vers, **Shamen** și **Mock Turtles**. Concertul ar urma să se desfășoare la Londra și Liverpool la sfîrșitul verii. ● Nume care reușesc să umple ringurile de dans în Marea Britanie, conform unor sondaje din Vox: 1. **Kris Kross - Jump**, 2. **Partners Inc - Hustle Ain't Over** (disco revivă într-o combinație de house cu piesa lansată de T. Connection), 3. **More - Mr Big Stuff-Club Mix** (reluarea unui hit **Jean Knight** din anii 70), 4. **Lalomie Washburn - Try My Love** (caracterizat drept „soul de garaj”), 5. **Barrington Levy - Under Me Sensi Gonga Plane**

Mix (formulă ragga-hip-hop). ● Există și un top al reeditărilor pe CD. Pe primele locuri se află **Pink Floyd** cu **Dark Side Of The Moon**, **Bob Marley** cu **Legend** și **The Beatles** cu **Sgt. Pepper...** Clasamentul se actualizează lunar în baza vânzărilor și are 40 de locuri. ● **Chuck Mosley**, fostul solist de la **Faith No More** și **Bad Brains** a format grupul **Cement**. Mai suferă de atît nu pot fi! ● **Quiet Riot** s-au reunit la Los Angeles în jurul celor doi fondatori, solistul **Kevin DuBrow** și chitaristul **Carlos Cavazo**.

UN SOUND
NON CONVENTIONAL
RADIO VOT fm 72.56 MHz
IASI

radio
CONTACT

TOP SLOW

Ediția nr. 26/60
27 iunie 1992

15. JON & VANGELIS — GENEVIVE — NEW
14. EROS RAMAZZOTTI — MUSICA E — NEW
13. MARTIN GORE — NEVER TURN BACK IN MOTHER EARTH — NEW
12. ROD STEWART — YOUR SONG
11. DIRE STRAITS — TICKET TO HEAVEN
10. NEW KIDS ON THE BLOCK — IF YOU GO AWAY
9. MICHAEL JACKSON — HEAL THE WORLD
8. ELSA — QUELQUE CHOSE DANS MON COEUR
7. U2 — LOVE IS BLINDNESS
6. INXS — BY MY SIDE
5. GARY MOORE — NOTHING IS THE SAME (WITHOUT YOU)
4. BRYAN ADAMS — DO I HAVE TO SAY THE WORDS
3. JULIE CRUISE — FALLING (TWIN PEAKS)
2. GEORGE MICHAEL — TONIGHT
1. MARC COHN — WALKING IN MEMPHIS

Propuneri:
1. RASURE — JOAN
CLOSE & COUNTERS

TOP MATINAL

Top 5, ediția 26
28 iunie 1992

1. SKID ROW — I REMEMBER YOU
 2. GUNS N'ROSES — SWEET CHILD O'MINE
 3. MARC ALMOND — THE DAYS OF PEARLY SPENCER
 4. RED HOT CHILI PEPPERS — UNDER THE BRIDGE
 5. DARE — WINGS OF FIRE
- Propuneri: CLOUSEAU — SHE IS AFTER ME

Cerbii ziaristilor

Se va scrie mult despre Festivalul de la Brașov și este normal. O vom face și noi în mai multe etape (conform unei tradiții a revistei). Opiniile pozitive s-au concretizat și-n intenția oamenilor de presă în a acorda o serie de premii, pe lângă cele oferite de Juriu. După conferința de presă de duminică, cînd dl. Valeriu Lazarov a răspuns cu amabilitate numeroaselor întrebări, un mic grup de jurnaliști (mult mai puțini decît cei acreditați) au făcut o sedință de brainstorming eficientă. N-au contat „culorile” publicațiilor și nici adversitățile personale, ceea ce confirmă ideea posibilității stabilirii unui limbaj comun prin intermediul muzicii.

Iată lista premiilor (obiecte, diplome, flori).

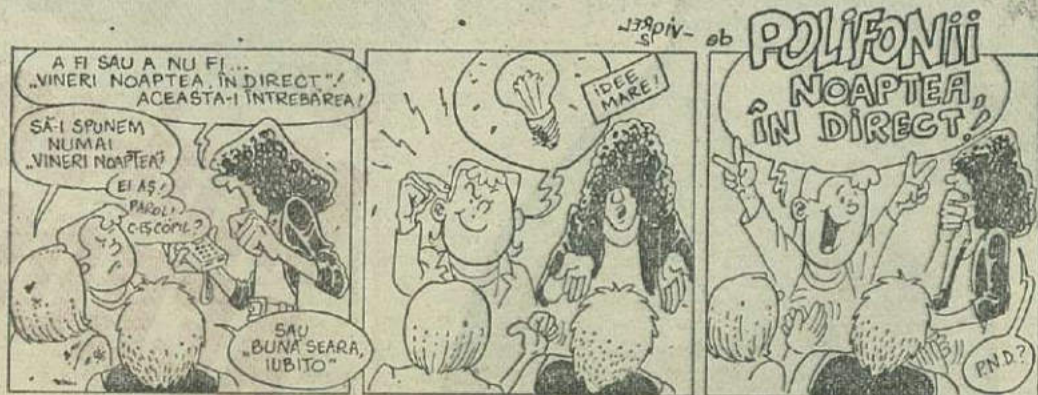
Premiul special al presei a revenit cuplului **Doina și Ion Aldea Teodorovici** din Republica Moldova. Sponsorul cadoului, **Ecran-Magazin**. Același premiu l-a fost acordat și lui **Ovidius Wyszniakuskas** din Lituania (din partea **Gazetei de Transilvania**). Pentru tulburătorul mesaj artistic, pentru polyvalența și talent, unei mari prietene a României, **Agencia de Presă Interpres** i-a oferit un premiu sultsei japoneze **Mamiko Aso**. Premiul de popularitate oferit de revista **Sport Star** l-a revenit lui **Tony Putrino** (Australia) în timp ce **P.R. & S.** l-a recompensat pe **Ovidiu Lipan** cu premiul „Tăndărică” fiind considerat cel mai simpatizat concurent de către ziaristii prezenti. **Miss Festival** a fost declarată **Miisa** (Finlanda) primind un premiu de la **Radio Contact**. **Ivo Franklin** din Olanda a fost recompensat pentru cea mai bună adaptare a cîntecelor unui compozitor român (**Cornel Fugaru**). Premiul a sosit din partea cotidianului „**Curierul Național**”. Premiul Televiziunii Brașov l-a revenit celei de-a doua reprezentante a Finlandei, **Arja Koriseva**. Revista **Flacăra** a acordat un alt premiu, „pentru cea mai fascinantă prezentă pe scena Festivalului” pentru **Ricky Dandel**. **Noaptea**, după spectacolul de Gală alte cadouri s-au alăturat celor amintite. La festivitatea ad-hoc din holul hotelului Aro-Palas, **Tony Putrino** a mai primit un premiu din partea restaurantului bucureștean **Odobești**. **Miisa** a fost declarată „**Miss Model**” de

către **Casa de Mode Europa**, iar **Anouschka** (Egipt) a primit o excursie în nordul Moldovei din partea Casei de film **Astra**. **Carul 5** al TV 1-a premiat pe **Shane** (Suedia). Absolut toți participanții au primit frumoase atenții din partea organizatorilor, iar instituțiile care s-au implicat și ajutat Festivalul, au fost recompensate cu daruri și diplome din partea F.I.D.O.F. și a Televiziunii: **Instant Metal** din Brașov, **Renel**, **Polizia Brașov**. Nu-i exclus să fi scăpat vreun premiu, dar atmosfera era extrem de entuziastă și relaxată și lipsa o amplificare a anunțurilor, așa că le cer scuze celor pe care eventual i-am omis. Evident merită o mulțumire specială și personalul hotelului pentru înțelegere și servicii avînd în vedere cele 5 nopți albe din hol petrecute de majoritatea artiștilor și invitaților (cu excepția Juriului). Veți întreba desigur ce-i cu titlul „Cerbii ziaristilor”? S-au găsit o serie de cerbi mai mari și mai mici, din aur sau sticlă, simpli sau stilizați pe care inspirai oameni ai comerțului l-au pus în vînzare exact cînd trebuia.

Despre „Cerb” vom avea multe de povestit pentru că telespectatorul n-a văzut decît produsul finit, iar în culise imaginea este cu totul alta. Revenirea lui pe meleagurile brașovene a produs o neașteptată reacție (dar dorită) de tip „consens”, ceea ce ne face să fim ceva mai optimiști.

În numărul următor una dintre povești va purta titlul „180 de minute în mașină cu **PATRICIA KAAS**”!

Andrei P.

POLIFONII NOAPTEA IN DIRECT

A FI SAU A NU FI...
„VINERI NOAPTEA, IN DIRECT”
ACEASTA-I INTREBAREA!

SA-I SPUNEM NUMAI „VINERI NOAPTEA”
„EI AS...”
„PAROL...”
„CESCOC?”

SAU BUNA SEARA, IUBITO!

IDEE MARE!

PN.D.?

UNIPUS RADIO 69.8 FM

TOP 20 „Nice fuckin' ballads” — ediția 41

1. GUNS N' ROSES — Knockin' On Heavens Door
2. CANDLEMASS — Edge Of Heaven
3. AEROSMITH — What It Takes
4. KINGDOM COME — You're Not The Only... I Know
5. PEARL JAM — Black
6. SAVATAGE — A Little Too Far
7. WHITE LION — Till Death Do Us Part
8. SIN — Inherited
9. FAITH NO MORE — The Edge Of The World
10. RED HOT CHILI PEPPERS — Under The Bridge
11. DEF LEPPARD — Have You Ever Need Someone So Bad
12. SOUNDGARDEN — Somewhere
13. OZZY OSBOURNE — Road To Nowhere
14. DARE — Lies
15. DAMN YANKEES — Come Again
16. METALLICA — Nothing Else Matters (varianta nepreluată)
17. BAD ENGLISH — Time Stood Still
18. GARY MOORE — Nothing's The Same
19. TESLA — What You Give
20. KIX — Tear Down The Walls

Realizator: DIANA SINGER
LIVIU ZAMORA

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOS
redactor șef,
GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,
ORLANDA DELADI,
reporter special,
ION ȘERBAN,
tehoredactor,
CLAUDIA NICULESCU,
RAISA VLASOV, corectori,
VICTOR CIOBANU,
realizator copertă
ALEXANDRU ANDRIES,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului 2-4, telefon 15 02 00 886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, „Curierul național — Magazin”, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin **RODIPET S.A.** — PO — BOX 33 — 37; telex 11995 sau 11034; telefax 90 — 18 56 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Tiparul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „COREST”, București

LA MULTI ANI!

happy birthday!

MADALINA MANOLE

1
Phit Solem (Rembrandts) 1956, Vito Bratta (White Lion) 1961, Andy Boncher (Beats International) 1959, Dalle Midkiff 1959, John Farnham 1949, Dan Aykroyd 1952, Ludwig „Winggerl“ Sen B. (Spider Murphy Gang) 1964, Terrence Mann 1951, Delaney Bramlett (Delaney & Bonnie) 1939, Deborah Harry (Blondie) 1945, Roddy Bottum (Faith No More) 1983

2
Enrico Zabler (Master Boys) 1962, Cheryl Ladd 1951, Mick Anger 1957

3
Tom Cruise 1962, Vince Clarke (Erasure) 1961, „Mississippi“ John Hurt 1893, Mike Corby (Babys) 1955, Stephen Pearcy (Ratt) 1959

4
Kirk Pengilly (INXS) 1959, John White 1956, Henri Leconte 1963, Louis Armstrong 1900, Alan Wilson (Canned Heat) 1943, Jeremy Spencer (ex. Fleetwood Mac / Albatross) 1948, Michael Sweet (Stryper) 1963, Mark Slaughter (Slaughter) 1964

5
Mike Sadler (Saga) 1954, „Robbie“ Robertson (Band) 1944, Huey Lewis 1950

MIRCEA BANICIU

6
Sylvester Stallone 1946, Dorin Anastasiu 1943, Graham Oliver (Saxon) 1952, John Kubie (Spandau Ballet) 1959, Bill Haley 1925, Della Ruse 1932, Gene Chandler 1937, R.K. Elswit (Dr. Hook & The Medicine Show) 1945, Anastasia Lazariuc 1957

7
Ringo Starr 1940, Marc Almond 1957, Tom Hanhs 1956, Toto Cutugno 1944, Fancy 1946, Jim Rodford (Argent) 1945, Larry Rheinhardt (Iron Butterfly) 1948, Ricky Mahler (Circus of Power) 1959, Perry Richardson (Firehouse) 1963

8
Andy Fletcher (Depeche Mode) 1962, Louis Jordan 1908, Jaimoe Johanson (Allman Brothers Band) 1944

PET SHOP BOYS

9
Frank Bello (Anthrax) 1965, Marc Almond 1957, Kerr Jim (Simple Minds) 1959, Mirabela Dauer 1947, Angela Similea 1946, Daniel Iordăchioae 1968, Donald McPherson (Main Ingredient) 1941, Bon Scott (AC/DC) 1946, Margareta Pislaru 1943, Tricky Lane (Sweet F.A.)

IULIE

10
Neil Tennant (Pet Shop Boys) 1954, Ronnie James Dio 1948, Arlo Guthrie 1947, Dave Smalley (Raspberries / Dynamite) 1949, Vasile Seicaru 1951

ANASTASIA LAZARIUC

11
Richie Sambora (Bon Jovi) 1950, Jill Jones 1953, Yul Brynner 1920, Melanie Appleby (Mel & Kim) 1986, Blind Lemon Jefferson 1897, Daniel McMaster (Bonham) 1968, Bonnie Pointer — 1951

12
Josef Gröbmayer 1970, Dolly Dollar 1963, Bill Crosby 1938, Swamp Dogg 1942, Christine McVie (Fleetwood Mac) 1943, Sarrasin Remy (Les Muscles) 1955, Eric Carr (Kiss) 1950, Paul Ciuci 1957

JIM KERR

13
Günther Jauch 1956, Harrison Ford 1942, Jörg Sieber (Dominoc) 1951, Anders Jarryd 1951, Roger McGuinn (Byrds) 1942, Bobby Rock (Nelson), Steve Brown (Trixter) 1970

14
Madalina Manole 1967, Peter Angerer 1959, Woody Guthrie 1912, Brett Bradshaw (Faster Pussycat) 1970, Chris Cross 1952.

15
Linda Ronstadt 1946, Jan Michael Vincent 1944, Huey Lewis 1950, Ken Kercheval 1936, Brigitte Nielsen 1964, Joe Satriani 1956, Jason Bonham (Bonham) 1966, Mark McMurtry (Every Mother's Nightmare)

16
Micro Bogumil (Abstürzende Briefftauben) 1967, Corey Feldman 1971, Phoebe Cares 1963, Pia Colombo 1935, Steve Copeland 1952

17
David Hasselhoff 1952, Mandy Smith 1970, Donald Sutherland 1935, Spencer Davis 1942, Mick Tucker (Sweet) 1948, Terry „Geezer“ Butler (Black Sab.

ath) 1949, Phoebe Show 1952, Rob Steele (Low And Order)

18
Audrey Landers 1958, James Brodin 1940, Screamin' Jay Hawkins 1929, Papa Dee Allen (War) 1931, Dion (DiMucci) 1939, Brian

KATE BUSH

Auger (Trinity) 1939, Martha Reeves (Matha & The Vandellas) 1941, Wally Bryson (Raspberrier) 1942, Danny Vaughn (Tyketto), Nigel Twist 1958

19
Moffaz Emmanuelle (Emmanuelle) 1963, Brian May (Queen)

ANGELA SIMILEA

1947, Juliane Werding 1956, Alan Gorie (Average White Band) 1946, Bernie Leadon (Eagles) 1947, Keith Goldchaux (Grateful Dead) 1948

20
Carlos Santana 1947, John Lodge (Moody Blues) 1945, Chris Cornell (Soundgarden), Mick McNeill (Simple Minds) 1958.

PAUL CIUCI

21
Lee Aaron 1962, Cat Stevens 1948, Lance Guest 1960, Robin Williams 1962, Taco 1955, Jim Martin (Faith No More) 1961.

DEPECHE MODE

22
Otto Waalkes 1948, Rick Davies (Supertramp) 1944, Willem Dafoe 1955, Don Henley 1944, George Clinton (Parliament) 1940, Estelle Bennett (Ronettes) 1916, Ileana Sipoteanu 1957, Pat Badger (Extreme) 1967, William Calhoun (Living Colour), Bobby Sherman 1945

23
Martine Gore (Depeche Mode) 1961, Gen. General Simon Matthews (Jesus Jones) 1964, Tim Kettel (Simply Red) 1964, Slash

SANTANA

1963, Vitas Gerulaitis 1954, Andy Timmons (Danger Danger), Pat Geary (Extreme)

DORIN ANASTASIU

27
Mark Stanway (Magnum) 1947, Bernd Clüßer (Fux) 1965, Hansi Müller 1957, Nick Reynolds (Kingstone Trio) 1933, Kim Fowley 1942, David Weck (Brownsville Station) 1949, Mark Geary (Dangerous Toys) 1963, Sarah Jane 1962

TOTO CUTUGNO

28
Rick Wright (Pink Floyd) 1945, Geoffrey Moore 1965, George Cummings (Dr. Hooks & The Medicine Show) 1938, Mike Bloomfield 1943, Jonathan Edwards 1946, Simon Kirke (Free/Bad Company) 1948, Steven Tool (F. Rex) 1949, Gregg Giuffria (ex. Angel, ex. House of Lords)

29
Wil Wheaton 1972, Michael Holm 1943, Geddy Lee (Rush), Zoltan Boros 1939, John Sykes 1959

ILEANA SIPOTEANU

30
Arnold Schwarzenegger 1947, Jürgen Klinsman 1954, Tiffini Tullia Hale (The Party) 1975, Paul Anka 1941, Kate Bush 1958, Jeffrey Hammond—Hammond (Jethro Tull) 1946, Ian Hatton (Bonham) 1962

31
Mircea Baniciu 1949, Horman Cook (Beats International) 1963, Lane Davies 1950, James Read 1953, C.C. Catch 1964, Robert Welch (Fleetwood Mac) 1946

A-Z & HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

W.A.S.P. Grup fondat de un fost membru al trupei New York Dolls, **Blackie Lawless**, la începutul anilor '80. Numele provine de la o expresie devenită stereotipă în acea perioadă, **White Anglo-Saxon Protestant**. Lawless a preluat stilul „șochează-i cu orice preț” de la Dolls, Alice Cooper și Kiss. După ce au obținut patronajul impresarului Rod Smallwood (Iron Maiden), a urmat contractul cu o casă de discuri. În 1984 succesul s-a produs instantaneu cu single-ul „I.F.K. Like A Beast”. În Statele Unite compania a refuzat să-l editeze, pasându-l colegilor de la o filială mai mică din Anglia. După L.P.-ul ce le poartă numele a urmat turneul european și cel japonez. După „Inside The Electric Circus” a fost „The Last Command”, cu vânzări tot mai reduse, în 1989 s-au numit Blackie Lawless

And W.A.S.P. și au scos albumul „The Headless Children” anunțând show-uri și mai spectaculoase. Acum Blackie revine brusc cu „The Crimson Idol” deși mulți au crezut că a dispărut definitiv. Discul actual, contrar imaginii de psihotic notoriu al lui Blackie, abordează teme majore, cum ar fi degradarea morală a show-biz-ului. Heavy de mare forță, metal grandilocvent și teatral. În turneul Monsters Of Rock din acest an, Blackie va cânta cu Johnny Rod la bas și Dan McDade la chitară solo și un baterist nou care a contribuit și la înregistrarea unor piese de pe disc. Mai multe despre Blackie, data viitoare într-un interviu preluat din Metal Hammer (Iunie).

WILD HORSES. Grup britanic cu două discuri remarcabile în 1980, Wild Horses (la casa EMI) și Stand Your Ground (1981) și o componență extrem de interesantă. Inițial au fost Brian Robertson, fost la Thin Lizzy (chitară) și Jimmy Bain (bas) fost la Rainbow care au fondat grupul cu Dixie Lee la tobe (venea de la Lone Star) și Neil Carter (chitară) care venea din formația de acompaniament a lui Gilbert O'Sullivan, vedetă pop a acelor ani. Pe primul disc la tobe a fost prezent Clive Edwards (ex-Pat Travers). Wild Horses sunau puțin asemănător cu Thin Lizzy iar pe scenă aveau un impact deosebit. După despărțire Robertson a devenit muzician de studio pentru că în final să ajungă spre mirarea tuturor la Motorhead.

ANDREI EUGEN

To be or not to be (with you)

TO BE WITH YOU este cîntecul care l-a făcut pe Eric Martin (Mr. Big) celebru. Are 15 ani vechime! 15 ani! S-a tot învîrtit prin minți, dar i-a fost întotdeauna teamă să-l includă pe vreun album. Eric s-a născut în California la Sacramento. Cînd era încă un copil, stătea în fața oglinzii lîndu-și singur interviuri, cu accent englezesc. Intrebarea era mereu aceeași: „Ce se va mîi alege și de tine, Eric Martin?” Și iată că acum, mulțumită postului de radio KFMQ din Lincoln, Nebraska (ce a difuzat pentru prima dată masiv piesa) el, împreună cu MR. BIG au devenit vedete ale muzicii rock.

Uitîndu-te la fața lui de copil, n-ai crede că Martin compune și cîntă de cîțiva ani buni. A făcut parte dintr-un grup numit 415, concertînd adesea în SUA, ba chiar, în 1980 la „A Day In The Green” alături de Ozzy Osbourne și Heart. Cu Eric Martin Band a realizat la Elektra un LP intitulat: „Sucker For A pretty Face”, care i-a asigurat rentă pe 1983-84. Martin începuse să creadă chiar că viitorul (său) va fi o diurnă de 20 de dolari pe zi, turnee și albume care-l vor ajuta cît să-și plătească întreținerea. Dar lucrurile s-au schimbat. Cu „To Be With You” își poate cumpăra cu siguranță și o pereche nouă de bocanci, asta desigur, dacă pe lista de cumpărături nu figurează deja un Porsche ultimul tip. Se zvonca că trupa n-ar fi vrut inițial să includă cîntecul pe „Lean Into It”. Eric explică: „Nu, nu-i chiar așa! Eu am fost acela care n-a crezut că va fi acceptat. În ceea ce privește istoria lui, iată-o: În Sacramento aveam o prietenă mai mare pe care-o chema Pat Reynolds. A răta ca Nico de la Velvet Underground. N-a fost nimic serios între noi, căci pe atunci eu eram încă virgin. Făcăm pe confidentul ei, un fel de psihanalist căci este incredibil cum oamenii fără experiență în dragoste pot da întotdeauna cele mai bune sfaturi. Pat avea o grămadă de prieteni demenți, tatăl ei murise, așa încît tabloul vieții sale arăta mai mult decît deplorabil. Din Mercedes Benz-ul model 1980 își făcuse un fel de depozit, unde ținea tot soiul de postere și alte amintiri despre Jimi Hendrix. Cam asta era ea cînd am compus „To Be With You”, un cîntec despre care nu credeam să placă vreodată. În cele din urmă, m-am decis să-l cînt totuși lui Paul Gilbert, care-l adora pe Beatles, Beach Boys și Todd Rundgren și cărui-l plac în general armoniile. Maestrul al genurilor de cuvinte, Paul este genul de om

care se retrage adesea în carapacea sa de bronză festoasă, devenind necomunicativ. Iar piesa (aceasta) a fost cel mai bun mijloc de a sparge gheața, în fine, o cale de comunicare între noi. Într-o zi, la repetițiile pentru „Lean Into It” Pat T. pey și Billy Sheehan m-au ajutat: Paul ne cîntă o piesă acustică și pare să fie bună. Dacă mai avem timp, hai s-o facem!” Cînd am ajuns Number One am început să-mi doresc să mă întorc din nou de unde plecasem pentru a putea lupta ca înainte. Și-apoi, statutul acesta mă sperie, căci nu vreau să creadă lumea că unicol scop a fost să dau lovitura cea mare pentru a mă putea lăfi în bani. Întrebat ce va face dacă Atlantic, casa de discuri va dori să „To Be With You” II apoi III și IV. Eric răspunde: „Nu pot scrie hit-uri la comandă, ci doar cîntec pe care le simt. Cu piesa asta am avut pur și simplu noroc iar de cîte ori o aud la radio mă bucur că un puști de 10 ani! Știu că oamenilor le place foarte mult, dar trebuie să spun totuși că în decursul timpului am scris altele mai bune, care au fost trecute cu vederea”.

Succesul său se datorează însă și lui Sandy Einstein care, împreună cu managerul Herbie Herbert l-au rămas credincioși în condițiile în care alții ar fi plecat de mult. Einstein a avut întotdeauna încredere în Eric Martin, de aceea îl și suna adesea spre a-l mustra că e puturos și că ar trebui să scrie mai des. Bine a făcut !!!

Traducere și adaptare după revista Kerrang de DIANA SINGER

VÎNTUL BATE DIN NORD-VEST

Din momentul în care, pînă și existența cotidiană, se transformă într-un mit, pentru o vedetă rock, viața devine insuportabilă.

„Trebuie să scăpăm de acest chin: noi plecăm la Mexico, Soundgarden la Nebraska, pe Nirvana îi trimitem la Wisconsin și astfel nimeni nu ne va mai întreba despre Seattle”, afirmă cu năduf Stone Gossard, chitarist de la Pearl Jam — pentru că, în ultima vreme „într-o vreme omenire îi cere informații despre Seattle”.

Au trecut 2 ani buni de cînd managerii marilor case de discuri americane și-au atînit

bicsită”. Stone Gossard stie ce sounne, la 25 de ani el fiind unul dintre veteranii consacrați. La începutul anilor '80, alcătuită împreună cu Jeff Ament (bas) și Mark Arm (voce) trupa Green River, desfășurînd adevărate cruciade între country-folk și thrash-punk. După un E.P. și un L.P. la Sub Pop, Green River se dizolvă în 1988, iar Gossard și Ament devin Mother Love Bone, alături de solistul Andrew Wood. „Ne-am distanțat atunci conștient de Sub Pop și de rock-ul alternativ — ne doream mai mult”. În ciuda ștencismului cu care-i priveau ideologii sti-

drent filozofi hippy cu o viziune Woodstock întirziată, comite o nedreptate — Gossard afirmă: „În muzica noastră veti întîlni acorduri Led Zepelin și chiar Simon & Garfunkel — esențial este sentimentul care transpare”. Nedrepti sînt și cei care atribuie soundului din Seattle o uniformitate absolută: Soundgarden, de exemplu, nu are nimic de aface (sonor) cu filozofia prietenilor de la Pearl Jam. „Tot ce cunoaștem noi în muzică, este moștenire Black Sabbath”, declară basistul Ben Shepherd. Furia brutală a unui disc Soundgarden, pletele fluturî-

PEARL JAM

privirile spre nordul Americii, lăsînd în urmă starurile care își însorec tatuajele sub razele arzătoare ale Californiei. În asteptarea milioanei de dolari, indiferent de prețul pe care ar fi fost nevoiți să-l plătească, impresarii au oornit deci spre nord, pentru a-i curta pe muzicienii de acolo, al căror stil era vizuos, neconvențional și, în primul rînd, nealterat. „Misiunea era obținerea unui contract cu o trupă din Seattle, indiferent care, indiferent cum”, își aminteste zîmbînd unul dintre trimișii de atunci. Atotștiutorilor care se întrebau dacă „o trupă ca Nirvana” chiar va putea strînge un public destul de numeros, fără a se adăpta radical model muzical (Rolling Stones — septembrie 1990) le-a pierit risul cînic în tre timp. Cu încasările de milioane ale trio-ului din Seattle a început ofensiva rock-ului alternativ dar și agitația departamentelor de promovție ale industriei muzicale. Trezîți din somn produs de Nirvana, impresarii caută cu aviditate la aceeași adresă, același lucru: „următoarea trupă formidabilă”. Nu-i de mirare deci, că acum candidații supradotați ca Pearl Jam vor prefera să discute despre orice altceva decît despre „miracolul creativ al scenei locale”. „Probabil că în urmă cu 6 luni ti-am servit o teorie ultrafilozofică despre Seattle, dar astăzi nu mai auzim nici măcar o aluzie la această temă”. Îi răspunde Gossard reporterului de la ME Sounds. Explicatia o poate găsi oricine a trăit mai mult de 6 luni într-un orășel de provincie: în astfel de locuri, cine are o pasiune, trebuie să si-o întretină singur. În Seattle, în caz excepțional, un străin minime venea din partea inimosilor proprietari ai caselor de discuri locale. Sub Pop, Bruce Pavitt și Jonathan Poneman, care au susținut formațiile indigene la realizarea primelor discuri și din partea cîtorva proprietari de cluburi, care au preferat să-și caute trupe pentru programele de seară în garajele din oraș, decît în emisiunile MTV-ului. Gossard: „Seara, vîștii merg să-și asculte cîntînd pe frații mei mai mari, ai colegilor lor și, brusc, se gîndesc că ar putea-o face și ei: stergelește deci din economiile mamei, își cumpără instrumente și încep să cînte. Partea bună este că nu o fac pentru a apărea cîndva la MTV sau pentru a avea mașini extravagante și mii de admiratoare, ci doar pentru a sta și ei de această scenă mică și im-

lului abandonat, debutul cu L.P.-ul „Apple” a fost strălucit. La apariția sa, discul purta însă de copertă cuvîntele „In Memory Of Andrew Wood” — talentatul solist sfîrșind din viață în urma unei supradoze de heroină. În amintirea lui, Gossard și Ament împreună cu prietenii de la Soundgarden, Chris Cornell (voce) și Matt Cameron (tobe) și cu actualul chitarist de la Pearl Jam, Mike McCready, realizează discul „Temple Of The God”, un recviem de mare sensibilitate și forță de expresie, poate cea mai tristă creație hard-rock săvîrșită vreodată și, în același timp, exurimarea crezului unei caste care-și găsește numitorul comun în cuvîntele lui Andrew Wood: „Să ne înălțăm în dragoste muzica, forta călăuzitoare a victii noastre.” („Man Of Golden Words” — „Apple”). Sub impulsul acestei „forte călăuzitoare”, Gossard și Ament merg mai departe. În persoana lui Eddie Vedder îl găsește pe cel care, după sousele lui Stone Gossard, îl completează ideal, și care astăzi este solistul trupei Pearl Jam. „Ceea ce trăim acum este exact ce ne-am dorit cu Green River, apoi cu Mother Love Bone, doar că atunci nu eram siguri pe noi și nu reușeam să ținem sub control anumile latari. Astăzi nu mai avem îndoeli, nu ne mai întrebăm asupra prezentului și viitorului. A fost aproape o experiență spirituală, iar „vina” o poartă Eddie”.

Înainte de a veni la Pearl Jam, Eddie Vedder își făcea veacul ca roadie în diferite cluburi din San Diego, „pentru a sta de exemplu în apropierea lui Stewart Copeland, pentru a-i absorbi muzica direct. Eram cunoscut în San Diego drept maniacul care muncea pentru nici un penny, numai și numai pentru a defila cu tricourile idolilor săi acolo unde era nevoie”.

Maniacul care nu dormea niciodată noaptea, iar dimineața se avînta pe plaja de windsurf, a descoperit într-o bună zi la un prieten o înregistrare instrumentală a lui Gossard și Ament. „Am ascultat-o toată noaptea și în zori aveam în memorie cel puțin trei piese. De fapt, pe bandă nici măcar nu erau melodii, ci acest groove hipnotizant, care a trezit în mine ceva nemălințit pînă atunci”. Din acea clipă magică a diminetii californiene și pînă la L.P.-ul de debut, „Ten”, membrii trupei îl consideră „o experiență nebunească și sublimă”. Iar cine îi etichetează

de și bustul obligatoriu gol ale solistului Chris Cornell îi vor fi complot străine lui Eddie Vedder de la Pearl Jam sau lui Kurt Cobain de la Nirvana... Chiar dacă baza este aceeași.

Kim Thayl, chitaristul de la Soundgarden opinează: „Oamenii ar trebui să-și elibereze sentimentele, să aibă curajul chiar și de a se dezlîntui în furie. Încă din copilărie sîntem învățați că furia este un impuls distructiv, dar eu cred că mult mai nociv este să ti se impună cum trebuie să te simți. Poate că formula magică a reîncarnării rock'n'roll-ului în anii '90 este foarte simplă: oamenii nu mai vor să fie mintiți. Se va produce o revoluție”, prezice Eddie Vedder. „Tinerii au nevoie de valori”, sau poate doar de o chitară.

Veteranii:
Skin Yard: îndeletnicirea producătorului de la Sub Pop, Jack Endino. Din trupă a făcut parte și Matt Cameron, bateristul de la Soundgarden. La chitară, Endino își exprimă convingerile: „energia pură între punk și psihometal”.

Melvins: Trupa preferată a celor de la Nirvana, experiment muzical primar. În trio cu basista Lorax, Melvins e unul dintre reperate genului.

Mudhoney: Cîntă pînă la ultimul acord — poate tocmai de aceea de constantă valoare, în pofida celor cîteva cauze de studiu.

Screaming Trees: Frații Connor încrucisează vise din anii '60 cu sonoritățile punk din anii '70, relaxîndu-se ocazional pe la diferite trupe de folk psihedelic.

TAD: Hard-rock-ul brahial al masivului solist Tad Douglas persistă îndelung în urechea oricui îl ascultă.

Noua gardă:
Alice In Chains: În urmă cu doi ani au fost sîrbătoriti ca cel mai bun debut al genului, cu L.P.-ul „Face Lift”, lansat de Sony.

Afghan Whigs: Cei mai convingători purtători de cuvînt ai casei de discuri Sub Pop. Cu un adaos de pop la punkul practic de la Nirvana, le sînt succesori demni acestora din urmă.

Seaweed: Trupa de calibru greu al cărei mentor este Soundgarden.

My Sister's Machine: Anul trecut, L.P.-ul de debut „Diva” a fost distins cu North West Area Music Award. Abordează un hard-rock foarte original și vandabil.

M.G. după Music Express Sounds

răspundem dacă sîntem în stare

LAURA ȘI CARMEN (Constanța). Adresa lui Daryl n-o am, dar poate citește aceste rânduri și mi-o dă. Materiale nepublicate despre Michael sînt convingătoare că există. După ce le citeșc vă pot da un răspuns. **NICOLETA COMĂNESCU** (București). Despre Madonna au fost câteva articole, chiar inedite. Altfel eviți să scriu ce s-a publicat tot în țară. Chiar dacă alții nu se ghidează după același principiu. Despre George Michael am văzut un reușit serial de interviuri în cadrul Video-magazinului. Dacă ai ratat 3 numere din acest an, treci pe la redacție. M-a surprins sinceritatea ta că ai avea ceva cu UNIPUS RADIO. E singurul post independent cu care

am colaborat efectiv. Chiar la emisiunile Dianei Singer, care scrie constant la noi! Ori nu citești cu atenție, ori nu ascuți tot. Liviu n-a mai apărut în cadrul V.N.D. de peste 6 ediții iar la P.R. & S. a renunțat din motive de sănătate și de timp. Ba mai mult, aproape de propunerile tale, Diana a fost invitată și a prezentat fragmente din topul ei. Zic eu că ai dat-o-n bară 100%. În general susțin cauza posturilor independente chiar dacă nu tot ce aud acolo îmi place. Cu două avem contract de reciprocitate. Mai vrei argumente? **EMILIAN ADRIAN DRĂGAN** (București). Te aștept cu materialele despre J.M. Jarre. Despre muzica electronică vor mai fi și alte colaborări.

ICEBERG (București). KLF se află în faza destrămării definitive în plină glorie, așa cum am anunțat mai demult. Date suplimentare n-au ajuns aici, dar nimic nu ne împiedică să mai publicăm texte de-ale lor, cînd le avem. **D.S.B. (Bacău)**. Ai dreptate, ar fi trebuit să punctăm cum se cuvine cei 50 de ani impliniți de **Paul McCartney**. Ideea de a nu vorbi despre propria persoană în revista pe care o conduc este argumentată. La TV nu mă simt în largul meu și cum bine ai observat prefer radioul. Numele emisiunii a rămas neschimbat tocmai de dragul fanilor. Și datorită lor!

ANDREI PARTOȘ

ROBERT

Scrisoarea ta este o mare provocare! Argumentele nu prea stau în picioare. Ai fost sigur că prin ceea ce spui, fanii Michael Jackson vor protesta, deși afirmi: „și nu cred să aibă vreodată cineva curajul să-mi infirm spusele”. Știi ce înseamnă asta? Nu o mînușă aruncată, ci, practic, două. Adică, după ce arunci cu gunoi, noi să stăm cuminți și să facem din gură. Îmi pare rău că și în România au început să apară indivizi ca tine, care încearcă să deformeze tinerilor imaginea cîntăreților îndrăgiți, ai idoliilor. Cred că ar fi fost mai bine dacă te-ai fi adresat presei de scandal și nu „P.R.&S.”-ului. Nu poți intelege „fanatismul” ce i-a cuprins pe toți și pe toate? N-am văzut nici un fan Michael Jackson... fanatic, dar mă întreb dacă noi sîntem fanatici, atunci metalisti cum sînt? Și-a făcut Michael Jackson operație estetică? Nu este singurul. De ce și-a făcut? Asta, numai el poate să știe. Mai scrii că membrii clanului Jackson îl contestă pentru acest lucru. Dacă ai fi citit cu atenție serialul, ai fi constatat că frații lui nu privesc cu ochi buni faima lui Michael, că au căutat în permanență să-i pună bețe în roate, furizînd ziarelor tot felul de date false. Nu prea ești consecvent în ceea ce afirmi. Te contrazici singur. Ba zici că și-a făcut operație estetică pentru că îi era rușine cu pielea lui, ba (după citeva

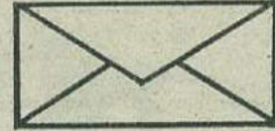
rînduri) pentru a fi frumos. Ar fi bine să te hotărâși. Dar să trecem mai departe. Cum adică „investește prea mulți bani pentru propria publicitate”? Sînt banii lui, îl folosește cum vrea, fără să dea nimănui socoteală. Și apoi, cui ai vrea să-i faci publicitate? Videoclipurile lui sînt adevărate opere de artă. Muzica lui se îmbină perfect cu imaginile. Michael iubește cu adevărat copiii. Mi-e teamă însă, că ție și-e greu să înțelegi asta. În legătură cu dusul mîinii la nas, operația estetică rămîne cu urmări. E evident că îl doare. De aceea duce mina la nas.

Nu poți să cred că Michael ar fi zis vreodată că este mai presus de Dumnezeu și Fiul său. Ceva în genul acesta au spus-o (dacă nu mă înșel) cei de la Beatles, Michael a fost crescut în spiritul credinței în Dumnezeu („P.R.&S.” nr. 16, aprilie, 1992). E și normal că Michael să nu fie mai presus de Dumnezeu și Fiul său, pentru că Michael este o creație a lui Dumnezeu. Însă el este și va fi mai presus de orice muritor. Va dispărea (cîndva) ca persoană, dar va rămîne prin muzica și dansul său în eternitate.

Eu cred că tu ai scris această scrisoare pentru a-ți face publicitate. Ce să mai zic? Poate în acest fel nici „Pop Rock & Show” nu va da faliment prea curînd.

MARIUS zis și MICHAEL JACKSON
(Botoșani)

PRIMIM DE LA CITITORI

Pe 26 iunie 1992 am primit textul de mai jos. Îl reproducem ca atare, dar ne permitem să subliniem că nu este cazul de nici o dispută odată ce prietenii noștri sînt înregistrați cu denumirea de Societatea de Muzică Rock Cornel Chiriac — Pitești și nu „Metronom” (nume pe care-l dețin alte persoane cu drepturi exclusive). Se mai impune și precizarea că noi nu ne-am „impus” după 1989 și nici sprijin financiar n-am avut. Sursele de informare se plătesc în valută pe care o dăm din buzunar, făcînd mari sacrificii personale de ani de zile. Altfel sîntem de acord cu propunerea mai tinerilor colegi.

Departa de noi gîndul de a purta cu dvs. o dispută, de orice fel ar fi ea, dar pentru ca lucrurile să fie lămurite și de o parte și de cealaltă, vă trimitem, în virtutea dreptului la repunere, și punctul nostru de vedere.

„Societatea de muzică rock-Cornel Chiriac” s-a constituit la data de 19 aprilie 1990, cu participarea a 43 de persoane, tot atunci adoptîndu-se statutul și fiind alese organele de conducere. Cererea de înscriere la judecătoria Pitești a fost înregistrată cu nr. 183, din 28 mai 1990, la această cerere fiind anexate procesul verbal de constituire și statutul. La aceeași dată, Camera de Consiliu, întrunită în ședință publică, s-a pronunțat favorabil asupra cererii noastre, înregistrînd Societatea ca persoană juridică, prin dosarul nr. 183/1990 al judecătoriei Pitești.

Dar greul abia acum începea. Neavînd un sediu propriu, am apelat la Muzeul de Artă, punîndu-ne la dispoziție spațiul de la Galeria de Artă Națională, mutîndu-ne apoi la Palatul Cultural, prin bunăvoința domnului Dobrin, directorul instituției.

Activitatea noastră constă (și constă) în audii și video-audii muzicale, încercînd (și reușînd în mare parte) atragerea celor tineri spre muzica care ne-a învățat să fim liberi și ne-a menținut optimismul în speranța unei lumi mai bune.

Faptul că nu ne-am putut edita o revistă, a depins prea puțin de noi, dvs. cunoscînd destul de bine cîți bani sînt necesari pentru hîrtie, tipar și toate celelalte, preferînd de cost crescînd mereu, iar posibilitățile noastre materiale nefîind prea mari.

Apoi, sînteti un om cunoscut de foarte mulți ani și a fost mult mai ușor pentru dvs. să vă impuneți după decembrie 1989, posibilitățile dvs. fiind mai mari desigur, numai dacă ne gîndim la faptul că aveți, de exemplu, surse de informație mult mai mari decît ale noastre.

În privința numelui publicației noastre, sperăm că nu veți avea nimic împotriva mențiunii celui actual, „METRONOM”, cu mențiunea că ne revine nouă obligația de a adăuga, la titlu, ceva ce ar putea face fireasca deosebire dintre cele două reviste.

Dar cum numele regretatului Cornel Chiriac și al numelui „METRONOM” (pentru o emisiune sau o revistă) nu poate fi un motiv de dispută neprietenescă, sperînd într-o viitoare bună înțelegere și colaborare, ne oprim aici, dorîndu-vă toate cele bune în activitatea dvs.

Președinte:

CAZAN GABRIEL
Vicepreședinte:
CRETU ADRIAN
Secretar:
SELARU CĂTĂLIN

LADY GORE (Bd. Bucureștii Noi nr. 68, bl. 68, sc. F, et. 1, ap. 3, sect. 1, București): „Salut! Am 14 ani, 1,63 m., sînt brunetă cu ochii căprui. Muzica, pentru mine, înseamnă propria-mi viață. Idoli mei sînt Dave Gahan, Andy Fletcher, Alan Wilder, Martin Gore. Deci, sînt fană Depêche Mode. Caut cu disperare „Counterfeit”-ul lui Martin Gore. Cine mă poate ajuta, îl rog din tot sufletul meu de depêche-eră să-mi scrie”. **DECEBAL** (Bd. Republicii nr. 102, bl. 12, B 1, et. 10, ap. 40, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Am încercat să-mi fac prietenii scriînd la adresele publicate, dar, din păcate, doar două persoane mi-au răspuns. Asadar, încerc să-l contactez pe cel care are ca preferințe muzicale Guns N'Roses, Scorpions, Metallica, pe cei care îndrăgesc fotbalul, automobilismul și-l au ca actor preferat pe Jean-Claude Van Damme și prin intermediul acestei rubrici, rugîndu-i să-mi scrie. Promit că eu le voi răspunde. Pentru cei interesați, dețin și discografiile multor albume rock”. **DANI și NICOLETA DINU** (str. Centru nr. 96, loc. Clodeni, jud. Dimbovița, cod 0277): „Sîntem două surori care suferim de sindromul Depêche Mode. Dorim să corespondăm cu fete și băieți între 17 și 20 de ani, care suferă de același sindrom, pentru a obține postere, ecusoane, insigne, fotografii. Oferim în schimb postere și fotografii cu Skid Row, Pet Shop Boys, N.K.O.T.B., Sandra, Michael Jackson, Bros, Vixen, Iron Maiden, Mötley Crüe, Madonna, Sabrina, Roxette, Winger, Toto Cutugno, Slayer, ZZ Top, Metallica, Hammer”. **MARINELA MOLDOVEANU** (str. 8 Martie, bl. D 8, sc. C, et. 1, ap. 4, Tîrgoviște, jud. Dimbovița, cod 0200): „Este îngrozitor să fii singură, fără prieten. Aș dori enorm de mult să găsesc cutia plină cu scrisori de la toți cei care-l îndrăgesc pe Michael Jackson. Pot să-mi scrie și fanii formațiilor Skid Row, Guns N'Roses, Scorpions, Metallica,

Nirvana. Și pentru cei care doresc să știe, citeva date despre mine: am 17 ani, sînt brunetă și m-am născut în zodia Leului”. **COSMINA IVANUS** (str. Alcea, Valea Frumoasă, bl. 2, ap. 14, sc. B, Sibiu, cod 2400): „Sînt o adolescentă care adoră muzica și tot ce ține de dragoste, de suflet, de viață, în general. Îmi plac și călătoriile”. **LULU CONSTANTINESCU** (Sos. Oltenei nr. 142, bl. 4, sc. 3, et. 6, ap. 103, cod 75505, București) și **GEORGE IACOB** (str. Intrarea Odobești nr. 10, bl. V

de tot pentru orhidee. **NICOLETA BURTEA** (str. Transilvaniei nr. 6 Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Am 15 ani și jumătate sînt o 'Scorpie' blondă cu ochi albaștri. Întina mea bate pentru Bryan Adams. Aștept cu nerăbdare scrisori care să conțină impresiile voastre despre el, afișe, postere, materiale, texte ale pieselor interpretate de el. Posed postere cu Vanessa Paradis, Richard Dean Anderson, André Agassi. Aș vrea să știu de ce nu mi-au răspuns la scrisori Monica

Boys, Paula Abdul în schimb unor informații, postere, texte din repertoriul Roxette”. **ATEANA și MINERVA** (str. Dumbrava Nouă nr. 19, bl. M 122, sc. A, ap. 3, sect. 5, București): „Corespondăm cu rockeri. Schimbăm texte de la hippie pînă la death. Discutăm pe teme de parapsihologie, reîncarnare, călătorii ale sufletului și, în general, despre orice chestie numită „normală” de către „normali”. Preferăm păreri, întîmplări personale și multă sinceritate”. **CATRINEL CHELARU** (str.

ților iubitori de muzică bună.” **CHRISTINE** (str. Corbeni nr. 12, sect. 2, cod 73421 București): „Dacă doriți să corespondăți cu o rockeră zăpăcită și care urmărește moda (pentru că e trecătoare), Depêche Mode și rap-ul și care-l idolatrizează pe cei de la Metallica, dar care admite și alte genuri rock, scrieți cit mai repede”. **CRISTIAN BERAR** (str. Carol Davila 25, Pimisoara, cod. 1990): „Am 15 ani și jumătate și sînt nebun după heavy, thrash, speed. Printre trupele mele preferate sînt incluse și Helloween, Iron Maiden, Accept, Sepu tura, Sadom, Exodus. Dețin un mare număr de texte heavy pe care le ofer celor interesați. Fetele care doresc să devină rockerite adevărate, să nu ezite să-mi scrie”. **MONALISA BOBE** (str. Carpati nr. 76, bl. D 18, sc. 3, et. 1, ap. 1, cartier Grui, Cimpulung Muscel, jud. Arges, cod 0425): „Am 16 ani. Sînt o rockeră înrăită. Îi iubesc pe Blaga și Eliade. Preferințe muzicale: Scorpions, Celelalte Cuvinte, Compact, Holograf, Metallica, Black Sabbath, Magnum, Iron Maiden, Pink Floyd, Malmsteen, Alice Cooper. Subiecte pentru conversație: orice în afară de dragoste. Ofer date despre Frank Zappa, Uriah Heep, Queen, Pink Floyd, Alice Cooper, Deep Purple, Jimi Hendrix, Led Zeppelin. Aștept postere, fotografii, adrese date cu și despre Scorpions și Metallica”. **ELISABETA IVANUS** (Bd. Fomis 301 bl. 4 B, sc. B, et. 6 ap. 71, cod 8709 Constanța): „Sînt brunetă cu ochi negri și doresc să corespondez cu toți fanii lui Michael Jackson”. **CLAUDIA SAUNA** (bl. 13, sc. A, Doicești, jud. Dimbovița, cod 0259): „Am 16 ani, sînt 'berbec' și doresc să-mi fac cit mai mulți prieten în toată țara. Sînt fan Snap, dar îmi plac la fel de mult și Vanilla Ice, K.L.E., Hammer, C & C Music Factory, Timmy T., Richard Marx, N.K.O.T.B.”

ORLANDA DELADI

INTERMEDIEM PRIETENII

7, sc. 1, et. 2, ap. 10, cod 74578, București): „Cei care îndrăgesc muzica formației Octave și doresc să obțină informații despre ea pot scrie la una dintre cele două adrese. Pentru cei care nu au auzit încă de acest grup, vă putem spune că liderul trupei este Octavian Teodorescu, sound-ul lor este o îmbinare între rock electronic, hard-rock, heavy-metal, new-wave, muzică progresivă și clasică. Octavian crede într-un rock al viitorului care să posedă forța hard-rock-ului, greutatea heavy-metal-ului, transparența și meditația new-wave-ului”. Deși cu înțirziere, v-am îndeplinit dorința, vă mulțumesc mult

Soare (Craiova), Ana Mișoș (Timișoara), Christy (Sibiu)? **VALENTINA DUMITRACHE** (Calea București nr. 77, bl. 311, et. 1, ap. 8, Urziceni, cod 8230, jud. Ialomița): „Sînt o fană, o fană extraordinară a formației N.K.O.T.B. Caut cu disperare poze, postere și tot ce există cu această trupă”. **JANI-NA BUDREALĂ** (str. V. Iasului, bl. P 4 A, sc. A, ap. 12, et. 3, Curtea de Arges, cod 0450): „Ofer postere și informații din reviste despre Vanilla Ice, Rod Stewart, Sinead O'Connor, Alice Cooper, A-HA, Prince, Elvis Presley, Michael Jackson, Hammer, Chesney Hawkes, Bryan Adams, Madonna, Pet Shop

Closen 4, bl. B 2, et. 2, cod 6600, Iasi): „Aș dori să corespond cu tineri, indiferent de vîrstă și sex, pe orice temă. Prefer totuși ca cei care îmi vor scrie să fie fani Michael Jackson. Am 1,70 m., păr saten, ochi căprui, sînt zodia 'Leului' și am mare nevoie de sprijin moral”. **COSTIN PAVAL** (Bd. Dacia, bl. 10, ap. 26, sc. B, Piatra Neamt): „Am 20 de ani, sînt un 'taur' brunet cu ochi albaștri, iar singura mea pasiune este muzica. Dacă Zeppelin, Queen, Purple, Uriah Heep, Iron Maiden și, mai ales, Pink Floyd reprezintă ceva pentru voi, dacă vă place muntele, nu ezitați să-mi scrieți. Să schimbăm rîndurile adevăra-

DUPA 20 DE ANI

Steven Tyler intră în camera de hotel și își aruncă pe pat jacheta lui neagră. E ora trei dimineața. Au trecut patru ore de când Aerosmith a terminat concertul de la Toronto's Skidome, în fața a 37.000 de fani. Solistul vocal al grupului s-a întors la Four Seasons Hotel fredonând ceva, gata să mai cinte puțin. Se trîntește pe pat și, deasupra lui, ca un câlărel, se așează o tină foarte atrăgătoare. Cineva filmează cu o cameră video, înregistrînd acest moment pentru posteritate. Faimoasele buze ale lui Tyler — doar Mick Jagger sau Carl Simon pot rivaliza cu Steven în această privință — se deschid într-un zîmbet larg. „Vrei să mă dai de gol. Știi doar că toți vor să știe dacă-mi plac biundele sau brunetele. Unii ar vrea să știe și cu câta femeie m-am culcat, dar asta nu le pot spune, pentru că nici eu nu mai (în mînt)”. Deodată, expresia feței sale devine serioasă. Băieții au înțeles, usa se închide și în curînd se vor auzi niște tipete orgasmice în surdina.

Steven Tyler are 43 de ani și pentru el astfel de situații sînt mai mult decât firești. După cum el însuși și ceilalți membri ai formației declară, nu există, probabil, nici o problemă de tip rock-star — sexuală, chimică, financiară sau de altă natură —

pe care el să n-o fi avut de-a lungul anilor. De data aceasta este însă altceva. Această „decadență” matinală a fost pur și simplu simulată. A fost doar o glumă înregistrată pe o casetă-video, pe care Steven o va face cadou lui Mark Parenteau (disc-jockey la Boston's WBCN radio-station), un vechi prieten și supporter al grupului Aerosmith. Ușă se deschide, Tyler mai gemе de câteva ori și apoi, rîzînd, privește spre camera-video și spune: „La mulți ani Mark și ascultă-mă pe mine: viața nu e terminată la peste 40 de ani”.

UNDEVA, IN AMERICA

Aerosmith reprezintă un caz rar — o formație capabilă mereu să renască și să atingă virful crea-

tivității după 20 de ani de carieră artistică. Nu cu mulți ani în urmă părea imposibil ca membrii grupului să mai fie văzuți vreodată cîntînd în concert, mai ales că toți se îndreptau spre respectabila vîrstă de 40 de ani. Povestea lor debutase la începutul anilor '70, în micul oraș american New Hampshire. După primele apariții în concert, cvintetul Joe Perry (chitară solo), Tom Hamilton (bass), Joey Kramer (baterie), Brad Whitford (chitară ritmică) și Steven Tyler (solist vocal) a fost catalogat drept o imitație proastă a celebrului grup britanic Rolling Stones. Cu toate acestea, neobișniții soldați ai drumurilor, cei cinci au reușit să cucerească America, străbătînd-o de la un capăt la celălalt. Joe Perry își amîntește: „Noi eram băieții pe care într-adevăr îi puteai vedea. Led Zeppelin sau Rolling Stones nu treceau prin orașele mici. Noi da. Eram formația Americii; mereu în turneu. În 1970, împreună cu Tom Hamilton formasem un grup care se numea Jan Band. Prin cooptarea lui Steven Tyler (de origine italiană, pe numele său

DREAM ON
Muzică și versuri
STEVEN TYLER

Every time that I look
in the mirror
All these lines on my face
gettin' clearer
The past is gone
it went by
like dust to dawn
Isn't that the way
everybody's got their dues
in life to pay?
I know nobody knows
where it comes and
where it goes
I know it's everybody's sin
you got to loose
to know how to win

Half my life's
in books' written pages
Lived and learned from
fools and from sages
You know it's true
All these things come
back to you

Refran

Sing with me, sing for the years
Sing for the laughter'n' sing
for the tears
Sing with me
It's just for today
Maybe tomorrow the good
Lord will take you away
Dream on, dream yourself
a dream comes true
Dream on, dream and dream
until your dream comes true

COSTIN MANOLIU

BRAD WHITFORD

adevărat Stefano Tilleriani) la baterie, vroiau să alcătuiască un trio orientat spre stilul Cream. În 1971 ni s-au alăturat Brad Whitford și Joey Kramer. Astfel, Steven a fost liber să-și exprime talentul la microfon. În curînd numele trupei s-a schimbat în Aerosmith.”

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
(Va urma)

MICHAEL JACKSON

La 7 decembrie 1984, frații Jackson au susținut ultimul concert al turneului „Victory”, chiar în orașul lor de reședință, Los Angeles. Finalul a fost lipsit de strălucire. Pe tot parcursul turneului Michael încercase să invle vedete surpriză. Mick Jagger, celebrul solist vocal al grupului Rolling Stones (foarte asleptat la New-York), refuzase ca mulți alții. James Brown declară mai târziu, cu o oarecare infatuare: „Nu am acceptat dintr-un motiv foarte simplu. Dacă James Brown ar fi urcat pe scenă, nimeni n-ar mai fi avut ochi pentru Michael. S-ar fi spus că am venit să-l fur spectacolul... Nu, n-am vrut să fac asta ca asta!”

La „Dodger Stadium” din Los Angeles la finalul concertului, în timp ce se cânta „Shake Your Body”, era prevăzut ca Michael să iasă din scenă și să revină cu o flăcăra olimpică. (Se știe că în 1984 Olimpiada de vară a fost găzduită de orașul Los Angeles). În timp ce Michael dansa, Marlon s-a năpustit în culise, a luat flăcără și a revenit cu ea pe scenă, recepînd valul de aplauze. În acel moment, La Toya, Janet și soția lui Jermaine, au apărut pe scenă, însoțite de bebelușii clanului Jackson. Randy urlă: „Victory! Victory!” Michael i-a îmbrățișat pe micii și lansînd către public un „we love you”, a fugit în culise. Frații au rămas în

scenă pentru a culege delirul aplauzelor. Punet final al turneului „Victory”.

După informații furnizate de revista „Rolling Stone”, bilanțul turneului a fost aproape catastrofal. Organizatorii au fost „ruinați”. Nu și frații Jackson, care, la adăpostul unui contract foarte avantajos pentru ei, au cîștigat 75 de milioane de dolari, după un turneu-gigant de 55 de concerte. În timpul acestui turneu fanii s-au simțit „furtați” din cauza pretului prea

scump al biletelor, iar presa descoperese un nou mod de a „trata” fenomenul Jackson — calomnia.

După acest turneu, clanul Jackson, practic, nu mai exista. Fiecare membru al familiei se gîndea de-acum la propriul lui drum. Ce va face creatorul celebrului „Thriller”? Un nou film, un nou disc? Noi videoclipuri? La orizont se profilează un nou personaj: Michael Jackson businessman. Oare nu o cam mult pentru un tînar, fie și el superstarul mondial numărul 1?

La 26 martie 1985, Michael sosesse la Londra cu noul său avion transoceanic. Concorde Era însoțit de bucatărilor său principal, Mani Khalsa, de simpaticul său manager și de o trupă de „băieți buni”, gardienii săi de corp. Vameșii britanici, foarte amabili, îi vor controla timp de 30 de minute

Căutau droguri, dar, bineînțeles n-au găsit nimic.

Michael s-a instalat la „Montcalm Hotel”. Ziua de 28 martie și-a petrecut-o vizitînd anticariate și studioul „Abbey Road”, unde Paul McCartney în persoană l-a rătat. Jocul unde cei patru Beatles își înregistraseră discurile. În sfîrșit, după ce și-a văzut propria sa statuie de scară din muzeul doamnei Tassand, Michael a vizitat camera oronilor din același celebru muzeu, unde va pipăi veritabila mască de fier. Într-un timp, afară, mare nebunde mare, Michael, Michael... Pustimea se întrecă, care mai de care, tipînd numele idolului ei. Poftita Majestații Sale Regina părea depășită. Desigur, în acest „spectacol” participau și câțiva nonligans. Ce să faci în fața a peste 2.000 de „copii” veniți din cele patru culturi ale regatului, cu aparatul foto pe umăr și posterul idolului rîlat sub braț? Michael — mania era în culmea avîntului ei.

O „lovitură” care l-a propulsat din nou pe Michael în virful rock-business-ului s-a numit „We Are The World”.

În ianuarie 1985, la cererea lui Quincy Jones, Michael scrie o piesă după o idee melodică a fostului solist vocal al grupului Commodores, Lionel Richie. În mai puțin de trei ore, cei doi au pus la punet o melodie ce va fi incredințată celor 44 de artiști, participanți la istorica sesiune de înregistrări din 28 ianuarie 1985. În acea noapte, în zece ore de muncă în studioulle „A & M”, cele mai mari nume ale pop-rock-ului ameri-

cian vor înregistra un imn istoric, ale cărui beneficii rezultate din vânzări și publicitate, au fost donate organizației de binefacere înființate de cîntărețul britanic Bob Geldoff.

„We Are The World” apare la finele lunii martie '85 și după numai cîteva săptămîni devine disc „multiplatină”. Printre cîntăreții care au participat la înregistrări, personalități diverse ca Kim Carnes, Cyndi Lauper, Hall & Oates, Stevie Wonder, Lionel Richie, Al Jarreau, Ray Charles, Diana Ross, Steve Perry sau Bruce Springsteen!

Urmărind videoclipul piesei vom remarca cu siguranță un lucru: Michael și Quincy sînt evident „eroicii” animatori ai acestei fenomenale reuniuni, destinate lansării organizației umanitare inițiate de Bob Geldoff. Acest eveniment mondial va avea finalizare de zile mari în cadrul concertului „Live Aid”, cu cele două spectacole ale sale, împărțite între Londra și Philadelphia, și vizionat pe cuprînsul întregului glob de sute de milioane de spectatori.

„We Are The World” reprezintă o schimbare de direcție radicală în muzica rock. Această piesă va da un nou sens unei muzici supuse timp de trei decenii la tot felul de critici. „We Are The World” e începutul unei noi conștientizări a rock-ului. După fenomenul revoltei, al „rebeliunii” adolescente, rock-ul devenea un cîntec al speranței, un cîntec al bucuriei.

Traducere și adaptare
COSTIN MANOLIU
NELU CONSTANTINESCU

(Va urma)

THE BEATLES ÎN VACANȚĂ

Nu vă alarmați, dragi prieteni! Serialul nostru continuă după ce mini-serialul Aerosmith se va încheia. Între timp colega noastră va reveni din concediu.

ȘTIM TOT...

Vă aducem la cunoștință prin prezenta că în conformitate cu cele discutate anterior, în calitatea noastră de membri (superioare) ale Serviciului Rock de Informații, am întreprins cercetări stabilite de comun acord. În acest scop, am urmărit și contactat mai mulți indivizi subversivi, fie organizați în trupe, (de rock, evident), fie independenți, dar cu toții dubioși. Spun aceasta, pentru că, în acest sezon, în care tot omul normal se gîndește la vacanță, ei muncesc din greu. Și ca să vă demonstrăm că ne-am făcut datoria, în cele ce urmează vă vom raporta cele aflate pînă acum.

GABRIEL COTABIȚA: După ce a încercat o diversivone făcînd pe somerul (adică interpretînd un cîntec pe această temă), acum Casa de Discuri ROMAGRAM îi va edita două L.P.-uri. Pentru definitivarea lor, sus-numitul va fi nevoit să lucreze pe tot parcursul verii. Așa zice el. Oricum, conform dicționarului binecunoscut, (acela cu „toamna se numără... L.P.-urile”), pe la jumătatea lunii octombrie, vom vedea noul ce-a muncit el toată vara. Mai curios însă, ni se pare faptul că celălalt disc va fi destinat pieței internaționale, iar, cînd l-am atenționat că poate fi cotat ca vinzător de benzii, ca să mai dreagă busulocul, ne-a promis că prin luna Ianuarie a anului viitor, discul în cauză va putea fi găsit și în magazinele de specialitate din țară.

TIMPURI NOI: Trupa cu niște băieți deosebit de dubioși, pentru că după ce muncesc, mai și gîndesc. Adică le mai stă capul să facă muzică. Pe degeaba. Adică ei au cu totul alte slujbe. Încă le mai au. De aceea nici nu pot cînta la mare sau prin alte părți, decât în concediul legal de odihnă. Dacă vor avea norocul ca în această vară să-și poată lua vacanță toți odată, poate vor ajunge la Costinești. Să cînte. Oricum, băieții, cu Adrian Pleșea și Marian Moldoveanu (sper că nu v-ați gîndit la... alt Marian cu aceeași inițială), în frunte, vor să-și trîmbăie un sîmbon pe litoral. Și nu oriunde. Tocmai la Festivalul de la Mamaia, pentru care pregătesc o piesă. Noi credem că ei vor să destabilizeze, pentru că în această vesnică instituție nu s-a mai auzit să concureze și o trupă de new-wave.

UCU BERTZI: Suspectul pretinde că nu are un program bine stabilit (în materie de concerte), întrucît are în fază de lucru cîteva piese noi, pe care intenționează să le definească. Ca și sus-numitul Gabriel Cotabița, abia la toamnă vom vedea ce roade a strîns el în această vară. Oricum, s-ar putea să fie găsit și pe la Costinești, unde va cînta tot din piesele vechi, onorînd oarece invitații (dacă li se vor face). Cităm din propria-i declarație (înregistrată pe bandă): „La Costinești, acolo este libertatea vesnică”.

COMPACT: De la Teo Peter am aflat că în perioada iulie-septembrie trupa cu acest nume va cînta în Costinești. Declarația persoanei nu a mai conținut și alte amănunte, fiind cît se poate de compactă.

MIRCEA VINTILĂ: Ciudătenia este că trebuie să observăm din nou că vara este perioada propice pentru pregătirea unor discuri. Mircea însuși mîna-n studioul bătălia ingrozitoare cu butoanele și benzile pentru a finaliza un nou L.P. Asta tot pînă-n toamnă. N-a vrut să ne dezvăluie titlul lui, pretinzînd că încă nu s-a hotărît cum să-l denumescă. Eternul Costinești promite să-l primească și în acest an pe Mircea Vintilă, care, ca să nu vină cu mîna goală, probabil că va veni cu chitara, dar și cu vechii săi prieteni Mircea Banicula, Nicu Alifantis, Florian Pittis și alții. Atenționăm forurile superioare de intenția lor de a reface „vechea gardă” și spectacolele de poezie și muzică din anii '75-'85.

SECRET: Atenție mărită la aceste fete, care au succes pe alte meridiane! Nu mai este nici un secret pentru niștii, că în luna iulie vor pleca în Italia, unde vor onora un contract care se va întinde pe durata a doi ani. Dar, ca să nu se spună că au cerut azil politic, sau ceva asemănător, în această perioadă vor face nevăta București — Roma, Roma — București, încercînd să mai dea concerte și prin țară. Tot în Roma, la Casa de discuri POLIGRAM vor scoate un disc care spre sfîrșitul anului va apărea și în țară. Imprimarea lui se va face în luna august.

ALEXANDRU ANDRIEȘ: Individ mult prea talentat ca să nu fie suspect. Cîntăreț, poet, dar mai ales arhitect, dl. profesor Andrieș nu prea va avea timp în această vară pentru muzică, acaparîndu-l arhitectura. Totuși, va cînta într-un concert la sfîrșitul lunii iulie, la Brașov. Deci, de reținut este data de 23 iulie (cade într-o joi), cînd, la invitația prietenilor săi din GRUP 74, Alexandru Andrieș va fi prezent pe scena brasoveană. Între două probleme de construcție, poate va avea totuși răgazul să ajungă și să cînte (cum ați citit?) la Costinești.

SURVOLAJ: Abia veniți de la un festival de muzică universitară, festival ce s-a desfășurat în Franța, s-ar părea că dacă autoritățile și finanțele nu vor avea nimic împotriva, pe 2 iulie vor fi nevoiți să se reîntoarcă de unde au venit. Adică tot în Franța, la un alt festival în care vor cînta pe aceeași scenă cu Bob Dylan și alte somități. De verificat, în afară de talent ce pîle au băieții ăștia și unde. Deocamdată atît. Vom raporta, în consecință, conform celor aflate, cînd vom avea noutăți.

Informator de serviciu,
TEODORA IONESCU

Prietenul revistei, profesorul Gabriel Petric, din Orăștie, a participat la Conferința Internațională IASPM (International Association For Studies On Popular Music, cu sediul în Canada), susținînd acolo și o comunicare privind condiția muzicii pop în România în perioada totalitarismului, accentuînd aspectul sociologic al problemei. Conferința de la Berlin merită adusă în atenția cititorilor P.R.&S. chiar dacă fenomenul a fost discutat la un nivel academic. În așteptarea unor materiale complexe să-l felicităm pe Gabriel Petric pentru reușitele sale.

P.S. Ce bine ne-ar prinde lucrarea semnată de Dr. Peter Wicke, Rock Music, Culture, Aesthetics And Sociology! Poate...

1992 TOP

Ediția 67

1. Queen — The Show Must Go On; 2. Ten Sharp — You; 3. Extreme — More Than Words; 4. Guns N'Roses — Don't Cry; 5. G. Michael & E. John — Don't Let The Sun Go Down On Me; 6. Shantea Lloye — Your Smile; 7. Mariah Carey — Make It Happen; 8. Richard Marx — Keep Coming Back; 9. Michael Jackson — Remember The Time; 10. Snap — Colour Of Love; 11. Ozzy Osbourne — No More Tears; 12. Fish — Credo; 13. Simply Red — Stars; 14. Metallica — The Unforgiven; 15. Yes — Lift Me Up; 16. Michael Jackson — Black Or White; 17. Army Of Lovers — Obsession; 18. Chris Rea — Looking For The Summer; 19. KLF — Justified And Ancient; 20. Ce Ce Peniston — Finally.

BANII VORBESC

Muzică și versuri: HOLOGRAF

Mamă ce se-ntimplă azi cu mine?
Tot ce am știut eu s-a schimbat.
Mamă, ce e rău și ce e bine?
Cum mai pot avea tot ce-am visat?

Oooo,
E o lege pentru toți
Viața e o junglă vrei să vrei.
Oooo,
Să te-ascuți de ea nu poți,
E un singur drum, ascultă-l.

Refron

Banii vorbesc, banii vorbesc,
Unii te ridică, alții te lovesc.
Totul e în mâna lor
Banii vorbesc.

Mamă, nu mi-ai spus nimic de oameni.
N-am știut ce mult se pot schimba
Mamă, e așa ușor să-i cupperi,
Cît de greu e să primești ceva.

Oooo,
E o lege pentru toți
Viața e o junglă vrei să vrei.
Oooo,
Să te-ascuți de ea nu poți,
E un singur drum, ascultă-l.

Refron

„PROCOL HARUM” „The Prodigal Stranger”

The Truth Won't Fade Away / Holding On / Man With A Mission / (You Can't) Turn Back The Page / One More Time / A Dream In Ev'ry Home / The Hand That Rocks The Cradle / The King Of Hearts / All Our Dreams Are Sold / Perpetual Motion / Learn To Fly / The Pursuit Of Happiness.

Gary Brooker, Keith Reid, Robin Trower... Vă mai amintim de aceste nume? Iată, a trecut deja un sfert de secol de cînd primii doi au conștinat lumea muzicală prin acea incredibilă „A Whiter Shade Of Pale”. O piesă a cărei reușită l-a surprins chiar pe creatori, gîndindu-se descoperiți, fără un grup de acompaniament, fără un repertoriu. Însă au avut noroc. Organistul Gary Brooker l-a găsit pe chitaristul Robin Trower și în toamna lui 1987 era deja în studioul albumul „A Whiter Shade Of Pale”. Album reeditat anul acesta de o casă de discuri rusească. Dar nu despre reeditare voi vorbi, ci despre reformarea (după o pauză de 15 ani) grupului Procol Harum în componența Gary Brooker (voce, pian), Robin Trower (chitară solo), Matthew Fisher (orgă) și Keith Reid (versuri), bătrînii Procol Harum au renunțat la pensia lor liniștită pentru a reîntoarce în vîcarnul scenei rock.

mană AMIGA publica o cutegere care se epuizează rapid din magazine, tirajul este mare, discul fiind exportat și în Occident; doi ani mai tîrziu, vest-germanii scot un dublu LP tip „best of”, care, spre surpriza generală, pătrunde în topurile de vânzări; în sfîrșit — anul acesta, la Sankt Petersburg apare (după cum spunem) reeditarea albumului lor de debut — „A Whiter Shade Of Pale”. Oare tentația de a reîntoarce pe scenă nu a crescut pînă la stadiul de inițiativă?

MARCEL FLUERARU

„TIMPUL” — Iași

P.S. Probabil, citind acest material și ascultînd discul veți fi contrariați că nu am menționat biseristul și basistul folosiți de Procol Harum pentru acest disc. Ei bine, Dave Bronze (bass), Mark Brzezicki (baterie), Jerry Stevenson (mandolină, chitară) și Henry Spinetti (baterie) nu fac parte din componența actuală a Harum-ului, ei fiind folosiți ocazional pentru înregistrarea lui „Prodigal Stranger”.

Primul participant la concursul nostru

„Fan”, cuvînt scurț dar la obiect. Trei trăsături incununa-ză o pasiune: **obiectivitatea** — dacă iubești un artist nu-l poți neglija acceptînd orice producție; **constanța** și nu în ultimul rînd **sinceritate**. De ce? Simplu, nu pentru că este la modă ci pentru că simți mesajul transmis de artist, îl iubești. Ce reprezintă un fan?... greu de răspuns. De ce acest titlu? Vreau să exemplific o stare înedită în care am fost pusă. Polivalența infoldecuna oferă un mod de viață ciudat dar palpabil. Viața mea se împarte între muzică și sport între ele necesistînd altceva. Și uite așa, într-una din zile după un antrenament pe o ploaie torrențială, din lipsă de timp am fost nevoită să merg prin oraș cu o bluză de trening pe cap pentru a nu răci. Am colindat orașul de la un capăt la celălalt pentru a-mi rezolva problemele, dar am descoperit ceva magnific — disprețul oamenilor obișnuiți. Ei nu-mi puteau zări chipul as-

cons în bluză dar eu le-am putut urmări dezgustul pentru fi-nuta „inadecvată” unei domni-soare. Ce-am mai cîștigat pe lingă această adevărată față a multora?
Ajunsă ocaș la timp am putut asculta o emisiune care îmi plăcea foarte mult, dar am cîștigat și o buclă cu mine însămi. Sacrificiu cuvînt banal și indispensabil pentru marile caractere, cînd reușești ești fericiți și mergi mai departe ur-cînd aceleași trepte. Concluzia: fan — un mic diamant al ome-niții care cu cît are mai multe nuanțe cînd îl privești cu atît te încîntă mai tare. Să ai cîți-măi mulți idoli pentru a-ți lumina sufletul și a-ți purta pe umeri de fericele existență... Iubesc ce mi-a frumôs și contro-versat sentiment, încerc să o narutesc tuturor, în special a devăraților oameni.

Cu sinceritate:
CHRIS SAMY
Făgăraș

JIMI HENDRIX

MUZICA UNUI MIT (2)

„Odată mort, ai dat lovitura!” a spus cândva Jimi Hendrix și nu glumea deloc. De la dispariția sa din 1970, în Statele Unite au fost realizate 18 albume noi, ce au bătut re-ordul celor mai bune vânzări din catalogul Warner Bros Rec. Iar dacă ne uităm mai înapoi la cifre, putem estima că Hendrix va vinde și anul acesta mai mult de trei milioane de albume pe plan internațional. O grămadă de milioane de dolari vor fi scoși din comercializarea de casete video, T-Shirt-uri, drepturi de autor și alte afaceri.

În noiembrie trecut, moștenirea pe care o lăsa a fost scoasă la iveală după înscrierea sa în Hollywood Walk Of Fame. Cu prilejul acestei ceremonii, pe foile informative ce au fost date reporterilor prezente erau incluse, pe lângă informațiile biografice, pină și numerele de catalog și cea mai înaltă poziție ocupată în top-uri a LP-urilor, așa încât chiar și Hendrix ar fi fost amuzat. Desfășurarea evenimentului a coincis cu realizarea unei noi colecții de 4 CD-uri intitulată „Stages”.

„Dacă ar fi putut să privească toată această procedură, ar fi ris împănă cu noi” a afirmat vechiul său prieten și inginer de sunet Eddie Kramer. „Jimi avea un foarte pervers simț al umorului”. Acest tribut dulce — amar adus zeului chitării a atras sute de fani la intersecția dintre Hollywood Boulevard și Cherokee Avenue, unde pentagrama ce a costat 4800 de dolari — sponsorizată și plătită de Warner Bros. Rec. — a fost dezvelită de camera de concert a districtului. „Astăzi avem plăcerea de a-l onora pe unul dintre legendarii artiști ai rock-ului”, a spus în deschiderea Johnny Grant, bufonul maestru de ceremonii al Hollywood-ului. Dar probabil cel mai emoționant moment al zilei a fost când tatăl lui Jimi, Al Hendrix a traversat trotuarul spunând un simplu „Thank you”. De pe cealaltă parte privea Leo Branton Jr., un foarte respectat avocat. Imbrăcat într-o ținută conservatoare, de om de afaceri, el făcea notă discordantă cu publicul spectator, alcătuit în majoritate din copii și hysteres Angajat de Al Hendrix, Branton a ajutat foarte mult în desfășurarea încercărilor financiare ce au urmat morții lui Jimi. Astăzi este președintele companiei: Are You Experienced? Ltd., companie ce girează toate înregistrările, acordarea licențelor și drepturile de autor pentru cele două firme străine, în patrimoniul cărora au intrat bunurile întregii moșteniri a lui Hendrix. Alan Douglas, un vechi producător ce lucrează în

cadru aceleiași firme a numit însă ceremonia ca fiind „degradantă” decizând să nu participe.

După ce scurtul omagiu a luat sfârșit, Warner Bros. a fost gazda unei recepții la Roosevelt Hotel, unde pe lângă Al și Leo Branton un alt oaspete a fost Leon, celălalt fiu al lui Al, care, cu tot aerul tineresc și suplețea care-l ascundea cei 43 de ani, nu-și putea stăpâni nervozitatea. Era foarte intrigat de falsele afirmații cum că frațele său n-ar fi fost decît o vechitură, pomenind în același timp și de milioanele de dolari care, credea el, au alunecat printre degetele familiei (Căci, cu toate că Al Hendrix a fost recompensat pentru drepturile de autor asupra muzicii lui Jimi, cifra exactă a afacerilor a rămas un mister). „Ceea ce vreau eu să știu de fapt” a spus Leon, „este de ce tatăl meu este singurul beneficiar al moștenirii lui Jimi, eu primind doar un fleac?”

Leon nu este singurul care se interesează de soarta moștenirii lui Hendrix. Peste ocean, trei oameni care au jucat cândva un rol important alături de Jimi se simt și ei frustrați și tăiați de pe lista afacerii. Este vorba de comanagerul și producătorul Chas Chandler, bass-istul Noel Redding și drummer-ul Mitch Mitchell. Acestia se plîng în special de faptul că, pe noile înregistrări le-a fost negată total contribuția creativă. De asemenea, vorbesc despre nedreptatea de a nu li se acorda partea cuvenită din vânzările postume.

Actualmente el încearcă o re-intoarcere în lumea business-ului muzical cu proiecte relativ modeste: Chandler îl produce pe cântărețul și chitaristul Steve Graham în orașul său de baștină Newcastle, Anglia; Mitchell a concertat primăvara aceasta cu chitaristul Mick Taylor (Rolling Stones); iar Redding cântă cu mișcarea sa trupă în West Cork, Irlanda precum și cu imitatorul lui Jimi Hendrix, Rardy Hansen.

Evident, umbra lui Hendrix plutește deasupra tuturor. „Jimi lipsește astăzi mai mult ca niciodată” a scris Mitchell în prefața la cartea sa „Jimi Hendrix — Inside The Experience”, publicată în 1990. „Din păcate, moștenirea lui e o suferință grea și de durată pentru toți cei care au colaborat cu el” meditează și Redding în memoriile sale „Are You Experienced?”, de asemenea publicate în 1990. Desigur, bass-istul este cum grosolan, dar în esență are dreptate. Căci, în timp ce muzica lor creată acum 20 de ani este rearanjată și se vinde în milioane de e-

xemplare, obținându-se (astfel) o sumă astronomică de bani, Chandler, Redding și Mitchell își câștigă existența din tot felul de afaceri mărunte, concertând ici colo. „Nu cunoaștem o cifră exactă a afacerilor, dar ținând cont de numărul de multiplicări al LP-urilor pe care le-a vândut Jimi Hendrix Experience, putem vorbi de o sumă de aproximativ 30 — 40 de milioane de dolari” a afirmat Redding, admițând totuși că, în cubnea disperării în anii '70 a vîndut toate drepturile de autor în schimbul a doar 100.000 de dolari. „Ar fi foarte interesant de știut ce-au făcut cu banii. Nimic nu știu unde s-au dus”, a adăugat el.

Pe cînd trăia, Hendrix a declarat gazdei unui Tv talk — show, redactorului Dick Cavett: „Cu cît ai mai mulți bani, cu atît îți mai bine să cînti”. (Asta se întimpla în 1969). La moartea sa se afla în culmea gloriei, dar situația financiară i-a fost falsificată. În ciuda succesului de care s-au bucurat albumele sale și a stadiodelor arhipline, Hendrix datoră sume importante companiei de înregistrări și a fost permanent jefuit de managerul său Michael Jeffrey. Dat dispărut într-un accident de avion în anul 1973, Jeffrey s-a dovedit a fi cu mult mai enigmatic decît clientul său superstar. Figură misterioasă, cu o inteligență leșită din comun, el avea legături mai mult cu serviciul secret englez M 5 decît cu mafia. Era cunoscut faptul că purta asupra lui un pistol calibrul 35 și se plimba de la o țară la alta, cărînd după el valize pline cu bani. La început, manager al grupului The Animals, Jeffrey a devenit mai apoi managerul lui Hendrix, alături de bass-istul Chas Chandler (tot de la Animals), care l-a descoperit pe Jimi în Greenwich Village, New York. Incredintat cu unele afaceri importante, adevăratul său geniu a știut să invitească atît de bine banii, încît nimeni nu i-a mai putut găsi. „A fost fără îndoială, un mare escroc” a declarat Chandler, acuzîndu-l de furt din profitul pe care-l obținuseră pe vremea cînd erau asociați. „Mike a fost cea mai imorală persoană pe care ai fi putut s-o întîlnești vreodată. Avea mult charm și un simț al umorului deosebit, dar în același timp în stare s-o fure și pe maică-sa. Să dăm însă Cezariului ce-i al Cezariului: era extraordinar de deștept și priceput în management și ne-a

prostit pe toți vreme îndelungată”.

Afacerile manageriale ale lui Hendrix se făceau printr-o companie pe care o co-fundase Jeffrey, intitulată Yameta, cu sediul în Bahamas, un labirint de alte companii manipulate de bossi și jongleurii al banilor, uzurpatori ai puterii politice și alte asemenea specimene primordiale. Prin Yameta, Hendrix a pierdut 40 la sută din venitul său brut.

„Toți banii ajungeau la această companie, în Bahamas, care era în proprietatea unei alte companii, numită Calcos Trust, care la rîndul ei era în grija unei bănci ce purta numele de Bank Of Nova Scotia în proprietatea nu știu cui” a afirmat Redding, care și-a petrecut mai mult de două decenii încercînd să înțeleagă ce se întimplase de fapt. „Este practic imposibil să cunoști ceva despre asemenea companii mici. Ele sînt doar locuri unde lumea-și trimite banii, ca apoi să dispară fără urmă”.

„Primele drepturi de autor s-au dus, evident la Yameta”, declară și Mitchell, care în anii '70 a semnat cea mai mare parte a contractelor „în schimbul unei sume de 300.000 de dolari, dar pe atunci nu se ținea

nici un registru contabil și sînt siguri că n-am mai văzut nici un ban”.

Însuși Hendrix trăia de pe o zi pe alta, din banii pe care i-i dădea Jeffrey. „Cînd vroia bani, n-avea decît să dea un telefon și-l avea” a spus Mitchell. „Dacă-și dorea o mașină, îi dădeau o mașină iar el era fericit” este de părere și Redding. Apatia lui pentru bani și situația financiară a intrat demult în legendă. Hendrix era interesat doar în a face muzică, fiind preocupat mai mult de partea spirituală a realității. „Nu am habar de valoarea banilor” a afirmat el într-un interviu. „Asta-i singura mea vină. Lucrurile pe care le vîd și le vreau încerc le transpun în muzică”.

O femeie oarecare, din afara Londrei susține că l-ar fi trimis odată la tribunal să-și facă testamentul, dar după moartea chitaristului n-a rămas nici un document în acest sens. În consecință, tatăl său este singurul care a obținut o decizie prin care este numit unicul moștenitor al întregii averi.

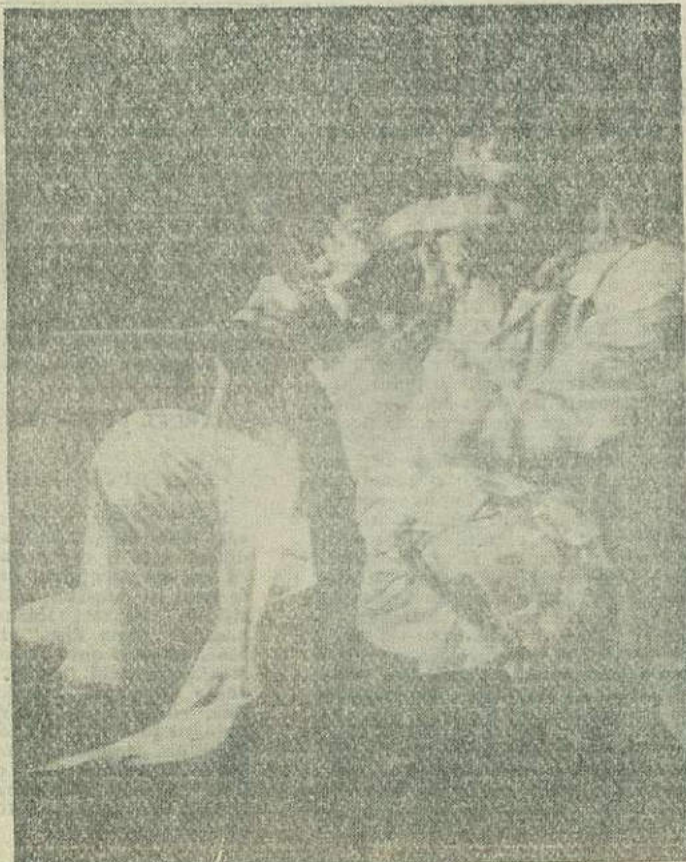
Al Hendrix, un om de condiție modestă din Seattle, a fost mai demult înștiințat de către administratorii lui Jimi, că singura sumă la care se poate aștepta imediat este de aproximativ 20.000 de dolari. A devenit foarte repede suspicios pe avocatul și administratorul Henry Steingarden, aflînd mai apoi și că partenerul acestuia era reprezentantul lui Jeffrey. În concluzie, a decis că are nevoie de un alt avocat, în care să poată avea totală încredere. În 1971, cînd fiul său a fost nominalizat pentru premiile Grammy, la ceremonie, Al l-a cunoscut pe Leo Branton Jr. Au discutat atunci despre cum să recupereze banii din afacerile lui Jimi și au făcut o înțelegere verbală. „Ne-am strîns mîinile și el mi-a spus: dacă n-am să vîdese să fac nimic, nu-mi rămîi dator, dar dacă da, voi deveni probabil avocatul tău pentru tot restul vieții”.

Branton nu-l cunoscuse niciodată pe Jimi Hendrix, dar trebuia deloc ușoară la care se înhămase constituia o nouă provocare pentru unul care se mai ocupase și de problemele lui Miles Davis și Nat „King” Cole, cu toate că, principalul proces pe care îl câștigase nu a avut nimic de-a face cu muzica: o acuzare pe Angela Davis (o activistă politică) de răpire, crimă și activități conspirative, în anul 1972. O victorie răsunătoare, Branton prezentînd un rechizitoriu cu aceeași măiestrie care caracteriza și soluțiile de chitară ale lui Hendrix.

(va urma)

Traducere și adaptare după

Rolling Stone de DIANA SINGER

JAZZ

LOUIS ARMSTRONG

4 iulie 1900-6 iulie 1971

Staruri pentru Satchmo

HENRY RED ALLEN: De la Armstrong am discursurile anilor 1925... care exercită asupra mea cea mai mare influență. La New Orleans le ascultam fără încetare și le cunoșteam pe de rost...

ALBERT AYLER: Noi încercăm acum să facem ceea ce făcea la început muzicienii ca Armstrong. Muzica lor era bucurie. Și frumusețea era cea care apărea apoi.

DANNY BARKER: Armstrong? Dacă l-ați fi cerut să sufle într-o butelie de aer comprimat, ea explodă. Cu un asemenea suflu, plus idelle, plus sonoritate, plus bogăția armoniilor, plus inteligența, cum să nu fi devenit cel mai bun?

ARTHUR BRIGGS: Louis Armstrong va rămâne regele regilor.

DON CHERRY: L.A. a fost în lumea întregă un fel de ambasador pentru negri, pentru jazz și pentru America.

BUCK CLAYTON: L-am auzit pentru prima dată în 1932, la „Cotton club”, un club californian. Ce șoc a fost! Era unic, rămânând unic.

BILL COLEMAN: L-am descoperit pe Louis ascultând discurile lui Fletcher Henderson. Apoi i le-am cumpărat pe toate acestea. Mai târziu l-am auzit adesea pe scenă. Era mai minunat chiar decât pe discurile sale.

MILES DAVIS: Fără îndoială, comunitatea albă a vrut ca negrul Armstrong să o amuze, rizind. L-au numit Tom. Dar Louis n-a fost niciodată altceva decât ambasadorul bunei credințe.

HARRY EDISON: Nu cred să fie trompetist care să nu cînte ceva din ceea ce cîntase Armstrong.

ROY ELDRIDGE: În 1932

l-am auzit pe Louis pentru prima dată. Și atunci am văzut o adevărată lumină. Louis mi-a arătat cum se povestește o întâmplare. De atunci n-am încetat să-l iubesc.

DUKE ELLINGTON: L.A. este ceea ce aș numi un american model. Un american exemplar și profund original.

ART FARMER: Niciodată nimeni nu mi-a mai făcut o atît de puternică impresie. El este sursa, izvorul jazzului. Cînd îi auzi pe Lester Young, Roy Eldridge, Davis sau Monk, înțelegi tot ce a adus Armstrong jazzului. Cînd, la un referendum, ocupam locul al 6-lea sau al 7-lea, în vreme ce el era al 15-lea, mărturisesc că-mi era puțin rușine de a fi înaintea omului care crease jazzul.

DIZZY GILLESPIE: Louis este cauza jazzului încarnat, creatorul limbajului nostru în trompetă. Să-i pronunțăm numele înseamnă să evoci o lume. Fără fraze. Un singur nume e suficient: Louis Armstrong.

KID ORY: Era imposibil să deraiezi cînd Armstrong era acolo. A fost întotdeauna trompetistul meu preferat. Nu o fac pentru a-i contesta lui King Oliver ceea ce îi revine, dar am crezut întotdeauna că L.A. era cel mai mare și nu mi-am schimbat niciodată părerea.

DEXTER GORDON: Adevăratele mele debuturi datează din 1944, cînd am intrat în orchestra lui L.A. Nu era o orchestră excelentă, dar să-l cunoști pe Pops și să-l ascuți cîntînd în fiecare seară, constituie o experiență de neînlocuit.

LIONEL HAMPTON: Tot ceea ce fac vine de la Louis în linie dreaptă. În 1931 cînd cîntam cu el, eram înnebunit de tot ceea ce făcea, și așa voi fi întotdeauna. De aceea am studiat vibrafonul, pentru a putea imita mai bine ceea ce el cînta la trompetă.

HOT LIPS PAGE: Louis a avut cea mai mare influență a avut asupra muzicii mele, dar și asupra vieții mele.

STUFF SMITH: L-am auzit într-o zi pe L.A. și de atunci Louis a rămas muzicianul meu preferat. Am încercat să obțin la vioară același sunet ca și Louis la trompetă sa.

Selecție realizată de ALEXANDRU ȘIPA

(Va urma)

Sărbătoarea generozității

Pornită dintr-o inițiativă franceză, cu ani în urmă, „La Fête de la Musique” — de fapt Zile Internaționale ale Muzicii — a devenit un prilej anual de bucurie convertită în muzică, recunoscut și concretizat în 60 de țări! Calendaristic vorbind, „Sărbătoarea Muzicii” se leagă de data solstițiului de vară și astrul auriu — chiar dacă temporar și-a mai ascuns fața după cortina norilor — a revărsat potop de raze, aureolindu-ne sufletele în „ziua cea mai lungă”...

Anul trecut, publicul ieșean trăia intensitatea clipelor de satisfacție estetică — în proximitatea jazz-ului — exact în seara și noaptea zilei de 21 iunie. Anul acesta a fost rîndul rock-ului să se instaleze în data solstițiului dar și el s-a lăsat „contaminat” de armoniile și expresivitatea jazz-ului în mult aplaudatul recital al grupului de jazz-rock-funk „Incroyable Jungle Beat”...

A doua zi însă, genul și-a intrat în drepturile sale legitime, fascinant publicul (la rîndul său fascinant pentru muzicienii grație receptivității și căldurii sale extraordinare) timp de... 10 ore consecutive. Actul dăruirii de sine pe altarul muzicii s-a săvîrșit sub zodia generozității, a purității esențiale derobată de orice artificiu mercantil: intrarea în sală a fost liberă iar muzicienii au evoluat gratuit — aceasta fiind o caracteristică de piano a manifestării „La Fête de la Musique”, fie ea derulată la Iași, la București ori pe alte meridiane. Prețuirea — în sensul metaforic al cuvîntului — mult mai pretios, s-a intrurat în ambientul de mulțumire sufletească înfrînd scenă și sală într-o casă a familiei artistice.

Desfășurată sub înaltul patronaj al Ministerului Culturii din România, al Ministerului Culturii și Comunicațiilor din Franța, „Sărbătoarea Muzicii” reprezintă în fapt realizarea (cliti) „eforturile”, „neodihna”, „investițiile” — la propriu și figurat) a Centrului Cultural Francez din Iași, propriu-zis ale lui Georges Diener — director și Guillaume Lepeccq — director adjunct, care timp de patru zile, 24 de ore din 24, s-au aflat în toate punctele fierbinți unde prezența lor era oportună. Fără îndoială, la buna derulare a acestei complexe manifestări, cuprinzînd muzică simfonică, de cameră de operă, corală plus genurile amintite, rock și jazz, au contribuit mai multe foruri culturale și artistice precum Filarmonica „Moldova”, Opera Română din Iași, Palatul Culturii, Biblioteca Centrală Universitară, iar în privința genului care ne interesează, Casa de cultură a studenților... Prezența în sălile „Sărbătorii Muzicii” a unor personalități precum Primarul Municipiului Iași, domnul Constantin Simirad, Excelenței sale ambasadorii Franței în România, domnul Renaud Vignal, a secretarului de stat Rada Boroiann, a doamnei Maria Carpop, șefa a Inspectoratului de Cultură din Iași, a domnului Grigore Dolință din partea Ministerului Culturii din Republica Moldova a conferit acestor întîlniri muzicale pres-

tigiul unei veritabile reconfir-mări prin intermediul artei sunetelor a prieteniei româno-franceze.

Am încercat să configurez cadrul, auspiciile, atmosfera... Acum — despre muzică: grupul „Inaugural” — desigur, reprezentînd gazdele, Tîel Popovici Quintet din Iași (cu protagonistul-leader la pian, Virgil Popovici — saxofon-tenor, Mihai Popovici — baterie și, alături de cei trei frați Popovici, Paul Babici — chitară și un nou bass-ist, tînarul Laurențiu Fratoșteanu) — unul dintre cele mai vechi și cunoscute grupuri din țară (prezent încă la primul Festival de jazz, la Ploiești, în 1969), definindu-se pe sine ca formă și creativitate în șapte secvențe sonore, între care două izbutite, aerate creații ale lui Tîel Popovici; ea și la nu-de-mul-desfășuratul „International Festi-jazz” ediția a IV-a (din 18-19 mai a.c.) pianistul-

DAN IONESCU
Foto: Babe Drita

compozitor Romeo Cozma a pus înaintea disponibilităților interpretativ-creative vocația de profesor (menționăm că proaspătul asistent universitar și-a propus să inițieze o secție de jazz la Conservatorul ieșean), evidentînd pe podium două tinere cleve ale Studiului de interpretare în jazz pe care îl conduce la Casa Studenților, Mariana Buruiană și Oana Severin, după opinia noastră mai dezvoltate decît la anterioara apariție... În deschiderea recitalului său, Romeo Cozma a dorit să ne reamintească faptul că a implinit un deceniu de activitate, cîntînd — pian-solo — recenta sa compoziție „Ten Years After”; în progres și repurtînd un aparte succes, tinerii componenți Dumitru Belinski — pian, Andrei Oloieru — vioară, acordeon, Vadim Tichisan — baterie, Igor Varicas — chitară-bass al grupului DAVI din Chisnău, cu un program în parte înnoit față de aparițiile lor de la Costinești, Galați, Brașov, Sibiu, Iași — majoritatea, compozitii ale pianistului, plese ce vor face obiectul unui disc în curs de înregistrare la casa „Russian Disc”; zigzagînd lejer, fără înfatuare dar sigur pe capacitatea sa de comunicare, prin a-

realul cuprinzător al propriilor blues-uri și song-uri pline de muzicalitate, de har, interpretul preferat al acestor „miniaturi artizanale cizelate” — Alexandru Andrieș; oaspeții din Franța — două grupuri semnificative, în pofida tîneretii interpreților, „Boelé Bros Trio” cu frații Jean Baptiste Boelé — vibrafon electronic Gildas Boelé — contrabas — ambii din Rennes — și companioul lor, new-yorkeul de origine italiană Marcello Pelliteri — baterie (primii doi menționați trăiesc de 20 ani alternativ în Franța și Statele Unite, remarcîndu-se prin colaborări cu nume de marcă precum Gary Burton, Chick Corea, Pat Metheny), cultivînd, pe coordonatele unui excelent interplay o muzică de o densă substanțialitate — personal am admirat îndeosebi prestația vibrafonistului; cîntăreață de culoare (tatăl din Guinea, mama din Grecia), Elisabeth Kontomanou („una dintre personalitățile vocale tinere cele mai conturate pe care le putem găsi în Franța” — astfel o estima criticul André Francis) a făcut dovada virtuților de swing, muzicalitate și feeling care au relevat-o pe scenele țării sale, acompaniamentul fiind susținut în trio de Bruno Barbier — pian, Gary Branton — bass (Anglia), Patrick Lemoine — baterie; confirmînd calitatea emulației pe care o datorează maestrului lor, tinerele vocaliste Cornelia Guliman și Theodora Enache (originară din Iași) dar și un tînar cîntăret ieșean, Cezar Coșan „o descoperire” a aceluiași maestru, au survolat spațiile sunetelor cu glasurile lor proaspete, susținute de un vehicul instrumental motoric, coordonat de autorizata „la griffe” a lui Johnny Răducanu, care împreună cu Gigi MORAIDE — baterie, Ionuț Baranga — bass și timborea-nul Dan Ionescu — chitară a dorit să-și regaleză ascultătorii și cu două dintre creațiile instrumentale de dată recentă, „Java” (dedicată oaspeților francezi) și „Blue Bloody Moshu Blues”. Fiecare în parte viețînd „profesional” Franța anul acesta, ca invitați în festivaluri, pianistul Harry Tavitian și percuționistul Corneliu Stroe din Constanța au reformat, spre deliciul publicului, tandemul atît de admirat prin ani pe scenele noastre și nu numai, pendulînd între limitele jazz-ului, blues și avangardă; pe la ora 4 a dimineții, în fața unor spectatori de o rezistență neobisnuită, cel mai solicitat instrumentist al serii-noptii, chitaristul Dan Ionescu a apărut și în formula de trio a safonistului bucureștean Garbis Dedeian — la contrabas tînarul și talentatul lor coechipier Petronius Negrescu — cei trei încheind acest adevărat regal de jazz în tonurile rafinate proprii unor „music-makers” de autentică înzestrare și bogată experiență concertistică, într-un idiom „mainstream” neo-bop plin de miez. Și dacă aceste rînduri au văzut lumina tiparului, nu înseamnă decît că re-dactorul șef al „P.R. & S.” și el prezent, legitimează ne-mijlocit aceste aprecieri.

FLORIAN LUNGU

INFOJAZZ

Festivalul Montauban — Franța (8-11 iulie) îi are ca invitați, printre alții, și pe: Stéphane Grappelli (74 ani), Clarence „Gatemouth” Brown, Monty Alexander, Oliver Jones și Claude Bolling Big Band. Fanilor de jazz, care au posibilitatea să-și comande și să-și procure cărți și discuri de jazz din străinătate, le recomandăm cele mai noi titluri: „JOHN LEWIS” de Thierry Lola (pianist, muzician), dedicată celebrului pianist și leader al grupului cu longevitatea cea mai mare din istoria jazzului — 40 ani — (sărbătorită în 1992). Modern Jazz Quartet (Edition du Limon, Collection „Mood Indigo” 288 p.); „JAZZ SINGING: AMERICA'S GREAT VOICES FROM BESSIE SMITH TO BEBOP AND BEYOND” de Will Friedwald, Quartet Books, 477 p. (Bing Crosby, Connie Boswell, Frank Sinatra, Peggy Lee and Mel Tormé, Louis Armstrong, Mildred Bailey, Lee Wiley, Kay Starr, Jack Teagarden, Billy Eckstine, June Christy, Leo Watson, Sarah Vaughan); WAITING FOR DIZZY de Gene Lees, Oxford University Press, 251 p.; „MASTERS OF JAZZ” de Gerald Arnaud and Jacques Chesnil, 248 p.; „THE DOWN HOME GUIDE TO THE BLUES” de Frank Scott, 250 p. (cuprinde catalogul înregistrărilor pe casete, discuri și compact-discuri, de asemenea, analiza unor stiluri de blues, precum country, urban și zydeco).

O coadă rățăcită de la Pledoarie pentru notele „blue”

Avem și în jazz o temă, însușită de muzicienii în funcție de stilul pe care îl abordează, dar variațiunea pe această temă este de fiecare dată alta. ceea ce face jazz-ul să se „consume” o singură dată, a doua oară interpretul conferind o altă haină improvizatorică aceleiași teme. Fanii de jazz pot confirma faptul că în istoria acestei arte au existat și există încă interpreți de geniu, cu o inspirație necurmată de rutină și că numele lor poartă amprenta unei titlaturii specifice. Dacă marii compozitori sau interpreți de muzică clasică se numesc „maestrii”, dacă vedetele rock sînt denumite „heros” eroi, figurile de marcă ale

jazz-ului se numesc „gînti” — giganti, asta în cazul în care supranumirile de „count” (conte), „duke” (duce) sau „king” (rege) sînt insuficiente... Revenind la ideea de început, permitem o concluzie prin intermediul cuvintelor scrise de André Hodeir, compozitor și critic de jazz, care în lucrarea sa „Jazz-ul, oameni și probleme”, remarcă: „Toate afirmațiile făcute despre jazz nu ne conduc neapărat pe drumul judecătii jazz-ului prin prisma artei occidentale (muzica clasică)... aceasta ne permite mai degrabă o lărgire a orizontului nostru, în așa fel încît să facem loc unicii muzici de factură populară a timpului pe care îl trăim, care este universală și

n-a căzut în vulgaritate: JAZZ-UL. Cu alte cuvinte nu este vorba să renunțăm la avutul muzicii europene, ci mai degrabă să dobîndim mai mult „...mai mult, Stravinski susține că „publicul trebuie cultivat continuu, el trebuie susținut prin producții de valoare”. Publicul „eternal rege”... prin public trece „feeling-ul” de jazz, tot acolo se întoarce rezultatul muzical și nici vorbă ca acesta să se piardă în izolarea galactică a unei arte neînțelese pe veci. Jazz-ul e viu... jazz-ul își păstrează vitalitatea din anii de început. De aceea îl mai putem numi JAZZ ALIVE.

GEORGE NICOLESCU

de vorbă cu STELELE ★★☆☆☆☆☆

Star talk

„Pentru mine nu s-a făcut nici 0,5 la sută din cât se face dincolo pentru un nevătător oarecare”

— Ce faci George Nicolescu? Nu ne-am văzut de vreo 5 ani, dar îi-am urmărit activitatea.

— Bine, în general, post din punct de vedere muzical. Vrei să mă întrebi deci ce am făcut în ultimii 5 ani?

— Cifra este întâmplătoare. Deci ce ai făcut în ultima vreme?

— Am cântat și cânt aproape seară de seară la fostul restaurant „Havana”, acum „Cabaretul Latin” și, pe lângă colo, cite un spectacol.

— Nu ai mai compus nimic?

— Nu. Nu-mi vine. Am scris două poezii — vreau să cred că sunt poezii pe care vă trebui să le pun pe muzică. Cum nu pot să compun decât dacă sunt realmente inspirat sau cînd simt că pot face ce-mă doresc, nu pot vorbi decât de proiecte, în așteptarea stării optime de creație.

— Ești mai cunoscut ca interpret decât în calitate de compozitor. Cite piese ai compus până acum?

— În total vreo 30. 10 de pe discul „Ordinea de zi”, 7 de pe „Prefă-te înmă-n stea” și vreo 7-8 după aceea.

— Cum s-a produs trecerea de la interpretul compozițiilor altora la a compune pentru tine?

— Trecerea are legătură volens-nolens cu prezența mea la Cenaclul Flacăra.

— Cît timp trecuse de la lansarea ta până la intrarea în Cenaclu?

— Deci m-am lansat la începutul lui 1973 cu „Eternitate” de George Grigoriu. Gala lunilor. Gala top a „săptămîni”. Teletopul m-au plăsit foarte bine. A urmat „Și cîntau mandolinele”, „Te așteptam, mă-ee mea iubire”, „Drumul spre fericire”. Incertitudinea a fost mare apoi, pentru că în afară de dl. Grigoriu nu a mai compus nimeni pentru mine.

— Ce ai făcut?

— Am mai făcut turnee și m-am ținut de facultate (f.anceză-română), am devenit profesor la școala de nevătători din Buzău în 1977 și în 1981 am intrat în cenaclu, la recomandarea lui Gil Dobrică, cel care nu m-a uitat, deși nu ne văzusem de vreo 7-8 ani, care îi venează pe Ray Charles, Stevie Wonder și pe ceilalți cîntăreți nevătători. Revenind la întrebarea ta legată de compoziție, deschiderea spre această activitate mi-a dat-o contactul cu membrii cenaclului care practic din asta trăiau, majoritatea fiind folkșiști.

— Nu încerești până atunci, în lipsă de oferte?

— Ba da, dar nimic concret și convingător pentru mine, ca atare nu puteam să încerc să-i conving pe alții. Dl. Păunescu a scris versurile vitorei piese „Ca lumina ochilor”. Au încercat alții să compună melodia, dar nu mi s-a părut edificator pentru ceea ce credeam eu că trebuie să fie piesa și așa am creat eu prima mea compoziție. Din punctul meu de vedere este cea mai bine realizată muzical — până acum, cel puțin.

— Știi că am discutat și atunci punctul meu de vedere. Nu mi se părea o soluție extrem de fericită această declarație explicită a stării tale, care este orice altceva, numai o fericire nu.

— Categorie, M-am gândit și eu adeseori la aspectul acesta. La început am acceptat oferta, nu atât pentru că eram sau nu de acord cu ea, dar de abia venisem în cenaclu și orice scria Adrian Păunescu era pentru mine literă de lege. Plus de asta e mare lucru ca cineva să îți ofere șansa manifestării firești, artistice și a personalității în cadrul optim — scena, Cîntam la nunți, și cîntam bine, făceam spectacol, cișligam bine, dar nu eram eu. Revenind, Dacă dez-

brăcăm versurile de învelișul muzical și de implicarea mea putem trage concluzia că aceste versuri nu fac decât să deschidă ochii lumii asupra categoriei din care, hai să spunem din păcate, fac și eu parte.

— Să înțeleg că te-ai simțit în momentul în care creai „supremul drept de a exista” mai altfel?

— Da, trecusem pragul, de la „vai, săracul!” — stare care mă scotea din sărite — la dreptul de a exista firesc.

— Cred că trebuie specificat CA ARTIST pentru că altfel ca profesor era realizat.

— Ce înseamnă un bun profesor pe care îl cunosc elevii, chiar realizat profesional și uman, și ce înseamnă un artist despre care știe atîta lume? E o diferență, nu crezi?

— Ți-a adus această poezie o reconsiderare a poziției tale în societate?

— Teoretic ar fi trebuit să îmi facă serviciul acesta, dar eu devenisem un obiect de propagandă specifică regimului trecut. Bucuria de la început s-a transformat în decepție pentru că nu voi vrea niciodată să fiu o marfă de vîndut decât prin ceea ce dau eu, nu prin ceea ce cred unii sau alții că dau. Nu vreau să devin un mare cîntăreț român de muzică ușoară numai pentru că nu vād. E groznic. Vreau ca cineva să mă aprecieze pentru vocea mea și ținuta mea pe scenă.

— În ce măsură te-a ajutat familia să devii ceea ce ești — artist, și care a fost contribuția ta ca familie să fie familia ta, alături de tine?

— Familia mea este compusă din tată — Nicolescu George M. hai, mama — GIORGETA (g. eşală de înregistrare în certificată) și doi copii: George Daniel de 19 ani, Luminița — Elena de 14 ani. În partea strict artistică nu pot spune că familia s-a implicat sau a avut vreă contribuție directă. Nu am fost tentat să scriu vreo piesă pentru fetița mea pe care o iubesc foarte mult sau pentru băiatul meu, pe care nu îl mai iubesc chiar atât de mult pentru că s-a făcut mare și trebuie să iubească el fetele, cu atât mai puțin pentru soția mea — care trebuie să fie o femeie în locul ei, fără cîntece dedicate ei.

— Hai să lăsăm gluma pentru că cititorii or să creadă că ești un aspirator, un tiran.

— Luminița m-a ajutat. În situația în care a trebuit să mă însotească unde cîntam, și unde alți părinți nu și-ar lăsa copiii — în restaurante, baruri, grădini de vară. La 13 ani, cît avea asta-vară, nu e ușor să stai în fiecare noapte după tatăl tău de pe la ora 22 pînă la 4-5 dimineața cînd ajungea în pat. Dar lucrul acesta se întimplă numai în vacanță, pentru că nu uit o clipă că am fost profesor. Școala este sfîntă. În rest se ocupă de mine Geta, care a trebuit să renunțe la serviciu pentru a fi lângă mine. Pot spune cu mînă pe inimă că sintem o familie foarte unită și avem motive să ne mulțumim unul altuia pentru ceea ce am reușit împreună în acești 20 de ani de cînd ne-am căsătorit.

— Spune-mi, George, ce fel de om ești. Comod pentru alții, cu hachițe, temperamental, tandru, cald, blajin, nervos, insuportabil?

— Cred că ar fi inutil să mai adaug ceva la ce ai spus.

— Eu vreau să știu CUM ești! Ce domină? Ce zodie ești?

— Sint din toate cite un pic. Sint peste, 12 martie 1950. Nu domină un aspect sau altul în personalitatea mea. Singurul lucru pe care mi l-am propus, dar asta ține de caracter nu de personalitate, este să nu fac rău celor din jur. Nu implică obligatoriu să le fac bine. Pot să le fac și bine, dar în primul rînd să nu vreau să fac rău. Au fost situații în care mîndria

mi-a fost căleată în picioare, am fost desconsiderat. Lucrurile acestea m-au umplut de amărăciune și aș fi vrut în sinea mea să le fac ceva oamenilor celorora ca să nu mai poată face rău și altora.

— Mai concret, te rog.

— Îmi propusese de exemplu să mă duc la „Europa de-ră”, să dau un interviu despre situația mea de acum: că a n fost mintit de conducerea secretariatului general pentru handicapați în ce privește posibilitatea de a avea un post în București. Eu am fost sincer și am spus motivele: aici pot să cînt pe lângă activitatea mea de profesor. Adevărul este că pentru cîntăreții de muzică ușoară Bucureștiul este singurul loc care îmi mai poate da satisfacții artistice — nu materiale, nu morale — pe care le poți trăi și în alte orașe. Să povestesc mai departe ca dacă nu aș mai avea posibilitatea să cînt la „Cabaretul Latin” nu aș mai avea cu

cum pe unul sau pe altul, dar cred că dacă ar fi nevoie să se manifeste prietenia lor față de mine s-ar găsi o formă optimă. Mă-ăș dori să stringem rîndurile pentru a supraviețui tranziției, dar fiecare să-și aibă personalitatea și mai ales să nu ne „săpăm” unul pe altul.

— În Occident și peste Ocean nu există spirit de castă în această meserie. Valorile se întîlnesc și colaborează doar în momente care înseamnă propagandă și „generozitate”, respectiv spectacole de caritate. În Vest, nu există decât „EU TREBUIE SA FIU” cel mai bun.

— Îți voi răspunde tot cu o întrebare. Dincolo de interese pe sonale, de ce nu am putea face și noi ceva asemănător?

— S-a încrecat. Ce-a ieșit, s-a văzut! Ești cîntăreț, compozitor, te înscrii, păstrînd proporțiile, firește, în categoria cîntăreților nevătători: Ray Charles, Stevie Wonder, J. Feliciano, Heino. Ce s-a făcut pentru tine?

— Nici măcar 0,5 la sută din cît se face dincolo pentru un nevătător obișnuit, iar tot ce am realizat s-a datorat insistențelor mele și mai ales ale soției mele. Nu trebuie să fac un secret că aparițiile mele la TV au creat mari probleme...

— Voi au să te așeze eventual pe o statuie, știu eu, soțul, de la tabăra de sculptură de la Măgura?

— Cam așa. Își făceau probleme că nu știu să fac, nu știu ce gest, dar Ray Charles se leagănă și mi-a povestit un prieten că astfel dirijează orchestra în timp ce cîntă la pian. Eu nu am de ce să fac gesturi.

— Asta era înainte!

— Probabil că este și acum, din moment ce nu sint răsfațat de TV. Să dea Dumnezeu să greșesc, dar dacă aș participa la un concurs sint convins că chiar dacă piesa ar fi foarte bună, interpretarea la fel, nu mi s-ar da premiu pentru motivul că sint nevătător. Repet, să dea Dumnezeu să greșesc!

— Crezi că momentul Mamaia '91 este semnificativ? Știu că au existat momentele Mamaia '83 și '86, dar să nu mai dezgrupăm morții.

— Da, cred că e simptomatic. Nu mă reprezentam pe mine ca și compozitor, ci pe Viorel Gavrilă — cu piesa „Nu plînge, iubito”. Nu am alergat după repetiții multe, preferențiale, ci m-am dus cînd am fost anunțat că am repetiție, dar nu era nimeni. În ziua concursului era obligatoriu să repete toată lumea. Am trecut piesa de două ori, cu emoții groznice, am dorit să o mai repete la sfîrșit. Nu s-a mai putut, dar plimbîndu-mă pe acolo am constatat că alții au putut să mai repete. Nu s-a pus problema vreunui premiu, deși acum piesa este slăgăr, dar asta are mai puțină importanță.

— Spiritul de clan a lucrat din nou?

— Firește! Scara, masa de audio cu toți participanții la festival avea loc la grădina „Auro-ra”, unde întimplarea făcea să fiu în program. Am fost primit foarte bine, mi-am făcut treaba, dar nimeni nu a considerat necesar să mă invite la masa festivă.

— Să cred că te simți exclus din această lume a muzicii ușoare românești?

— DA. Cu bucurie am constatat după citeva zile că aveam de ridicat diurna, 931 de lei. Bani pentru apariția în sine.

— Transpare multă tristețe din tot ce spui, deși vrei să învăluie amărăciunea într-o undă de umor. Hai, spune-mi ceva despre pasiunea ta pentru Beatles!

— Nu sint un fan care ar ieși cu pancarte și portretele lor în stradă. Vreau să am oaste discurile lor, editate în cea mai bună formă, indiferent cît costă (și aici am unele conflicte cu soția mea). Îmi place să îi trec prin filiera mea și cînd îi ascult și cînd cînt din repertoriul lor. Nu îi adulesc ca pe niște stane de piatră, ca pe niște dispăruți, ci ca pe un fenomen viu, actual.

— Vrei să spui ceva anume, ceva ce nu te-am întrebat eu?

— Da, că am auzit o grosolanie pe care nu o pot tolera. Citez: „Nu mi-am închipuit că Gheorghe Zamfir poate fi atât de incult.” Am fost stupefiat și am întrebât ce argumente are persoana, eu încercînd să o dreg cumva, spunîndu-i că a urmat Conservatorul, că este cunoscut și recunoscut în întreaga lume etc., etc. Persoana mi-a răspuns: „Cum să nu fie incult dacă a spus că e-de în Dumnezeu?”

— Te-ai blocat?

— Categorie, cultura nu are nimic de-a face cu credința în Dumnezeu sau în alt idol.

— Pentru ce ai făcut această pledoarie?

— Pentru faptul că eu sint credincios, în adințul sufletului meu, dar o fac cu discreție absolută, mai ales față de divinitate, nu neapărat față de cei din familie, care m-ar putea vedea rînduindu-mă.

— Alteceva?

— Am pretenția, avînd în vedere condiția mea, să fiu salutat dacă sint văzut de persoane cunoscute, pe culoarele Televiziunii. Nu să mă se facă o conversație de conveniență. Dacă nu răspund la salut pot fi EU cel acuzat de lipsă de bun simț altfel cred că cel care nu salută are o lacună în educație. Vreau să fiu respectat așa cum eu îi respect pe cei din jur, indiferent cine sint ei.

Din maximele lui George Nicolescu:

POLITIC — un tic cu mal multe fete sau mulți TICL.

POLITICA — mai mulți TICA.

POLITICOS / POLITICOASĂ — un bărbat sau o femeie cu mai multe ticuri.

Netendențioase definiții. George Nicolescu face doar atîta politică încît să nu eclipseze nici un velleitar în materie.

A consemnat GABRIELA ȘEICARU

TOPURI DE TOT FELUL

10 melodii pentru

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Cronica emisiunii din 27 iunie consemnează participarea actorului Teatrului Național din București, **Eugen Cristea** (pe toată durata). Convoorbirile telefonice cu Brașovul s-au realizat cu ajutorul colegilor noastre de la Televiziune, **Ioana Bogdan**. S-au succedat la telefon: **Dumitru Moroșanu**, **Mariana Soitu** (din partea organizatorilor), **Angela Similea**, **Ivo Franklin** (Olanda), **Tony Putrino** (Australia), **Paul Diamond** (Gabon), **Antoanela Priscariu** (Austria), **Tania Rizkallah** (Liban), **Claudio Cirimele** (Italia). S-au onorat toate dedicările. La L.P.-uri: **Julio Iglesias** a revenit cu partea a doua a discului 1992 și **Delbert McClinton** (câștigător recent în topul american cu discul *Never Been Rocked Enough*). Telefoanele rămân aceleași: 13 69 01 și 14 31 90, iar sponsorul unic, „Curierul Național S.A.”. La întâlnirea noastră din 10 iulie veți putea dedica melodiile din Topul Nostalgie publicat pe această pagină (a fost optiunea mai multor corespondenți).

ANDREI PAKTOS

BILLBOARD (20-27 iunie) ALBUME

Retinem doar noile intrări: **Shadows And Light** - Wilson Phillips (pe 4), **MTV Unplugged** - E.P. - Mariah Carey (9), **Live At Wembley** - Queen (53), **Deeba** - Troon (78), **Time's Up** - K-Solo (135), **Lizard** - Saigon Kick (175).

Pe primele 3 locuri se aflau: **Some Gave All** - Billy Ray Cyrus, **Totally Krossed Out** - Kris Kross, **Blood Sugar Sex Magik** - Red Hot Chili Peppers.

SINGLES (ascensiuni și intrări). **I'll Be There** - Mariah Carey (1), **Too Funky** - George Michael (30), **Friday I'm In Love** - The Cure (39), **Take Heart** - Richard Marx (43), **Good Stuff** - The B 52's (59), **Remedy** - The Black Crowes (61), **Whatever It Takes (To Make You Stay)** - Troop (65), **You Remind Me** - Mary J. Blige (77), **57 Channels (And Nothin' On)** - Bruce Springsteen (78), **Sleeping With The Lights On** - Curtis Stigers (95), **Forever In Your Eyes** - Mint Condition (98), **Please Don't Go** - KWS (99), **Slowly** - Stacy Earl (100).

SUEDIA (Singles)

1. It's My Life - Dr. Alban
2. Jump - Kris Kross
3. Langa Bollar Pa Bengt - Svenne Rubins
4. Rhythm Is A Dancer - Snap
5. Varje

6. Catch The Moon - Stefan Andersson
7. The Actor - Michael Learns To Rock
8. Stay - Shakespear's Sister
9. Magaluf - Orup
10. Sweet (A La La Long) - Inner Circle

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 10 POP - R				
1	1	5	Balada soldatului	Gabriel Cotabiță
2	4	4	E bine	Mirabela Dauer
3	5	3	Armură contra dragostei	Loredana Groza
4	6	3	Ce mică e lumea	Marina Scupra
5	9	2	Jucătorul de iubiri	Mădălina Manole
6	7	3	Murphy	Alexandru Andries
7	2	4	Banii	Aurelian Temisan
8	10	2	Ghizi	Ioan Pascu
9	-	1	Dalai Lama	Daniela Gyorf
10	-	1	Iartă-mi iubirea	Doru Tufis

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 10 ROCK - R				
1	1	5	N-are rost	Celelalte Cuvinte
2	2	3	Omul din oglindă	Comando
3	3	4	Cascadorul	Mihai Pocorschi și Fortala 5
4	6	3	Așa de singur	Holograf
5	4	4	Ochii planetei	Octave
6	9	2	Aș vrea să fiu cu tine	Antract
7	5	4	Singe și miere	Cardinal
8	8	3	Nimic	Pacific Experiment
9	7	6	Mă voi întoarce	Compact
10	10	2	În fiecare zi	Interval

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 10 POP - S				
1	2	3	In The Closet	Michael Jackson
2	4	4	Romeo And Juliet	Blue System
3	3	3	Why	Annie Lennox
4	6	3	Make It Happen	Mariah Carey
5	7	2	Save The Best For Last	Vanessa Williams
6	1	5	You	Ten Sharp
7	10	2	Things Will Never Be The Same	Roxette
8	9	2	Please Don't Go	KWS
9	-	1	Jump	Kris Kross
10	-	1	The One	Elton John

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul
TOP 10 ROCK - S				
1	1	3	Knocking On The Heaven's Door	Guns N'Roses
2	3	6	To Be With You	Mr Big
3	6	3	Cold Day In Hell	Gary Moore
4	4	3	Be Quick Or Be Dead	Iron Maiden
5	10	2	Song For Love	Extreme
6	5	5	Come As You Are	Nirvana
7	2	4	Let's Get Rocked	Def Leppard
8	-	1	Under The Bridge	Red Hot Chili Peppers
9	-	1	Friday I'm In Love	The Cure
10	-	1	What You Give	Tesla

TOP 10 NOSTALGIC - propus de Vali Liță				
1	When I Need You - Leo Sayer			
2	No Woman No Cry - Bob Marley & The Wailers			
3	Cry Baby - Janis Joplin			
4	Man On The World - Fleetwood Mac			
5	San Francisco - Scott McKenzie			
6	Om bun - Dan Andrei Aldea			
7	Children Of The Revolution - T.Rex			
8	My Oh My - Slade			
9	Whiter Shade Of Pale - Procol Harum			
10	Ai, hai - Doru Stănculescu			

Precizări: Ne-ați cerut să renunțăm la Topul Estival și să menținem constant Topul Nostalgic (care-și caută un nume nou). Pentru ca ierarhia să nu fie plicticoasă vom publica topuri individuale o vreme, urmînd ca treptat să intrăm pe făgașul normal. La această categorie nu contează cîte săptămîni staționează o melodie. Rămîne în vigoare topul din nr.24, la care se vor adăuga (sau nu) aceste preferințe personale, venite din partea unor topisti consecvenți. Săptămîna viitoare **TOP7-NONCONFORMIST** (nu contează anul, genul, limba)

Publicul vorbește frumos

PRIMA SEARĂ

G.T. (27 de ani): „Niej acum nu-mi vine să cred că festivalul se ține totuși. Circulau fel și fel de zvonuri. Pentru noi, brașovenii, este o mare mîndrie, zilnic trecem prin Piața, să vadă care este stadiul lucrărilor. Totul e să nu plouă. Ar fi păcat! Jumătate din farmecul acestui spectacol s-ar duce. Și apoi, ce-ar face cei care au dat bani pe bilete, dar n-o să aibă acces. Totul e nemaiapomenit!”

Fam. Soare: „Sîntem în concediu, la Poiană. Inițial ne-am propus să venim doar în această seară, să vedem care este atmosfera. Ne-am hotărît însă să venim în fiecare seară, să rămînem pînă la sfîrșit. Ne vom întoarce la Reșița doar luni. Ne bucurăm că în sfîrșit putem demonstra lumii întregi că putem realiza și noi ceva frumos. Cînd am auzit la televizor ce nume vin, ne-am zis că o să fie o sușă ca și la București '92. Dar, deși nu sînt nume sonore, cîntă nemaiapomenit. E și greu să alegi pe unul dintre ei. Ne-a plăcut concurența din Bulgaria și cea care a cîntat în românește „Voi cînta pentru milenii III”. Dacă ar fi totuși să fac o observație, deși cuvîntul nu este cel mai potrivit, prezentatoarele mi se par prea rigide. E prima seară, au emoții. Vor trece și peste astea”.

Dana Oprescu (48 de ani): „Vedeți, pentru brașovenii e o adevărată sărbătoare, mai ales pentru cei care își amintesc de primele ediții. Mi-ar fi plăcut să existe și așa numitele programe de sală, să știm și noi cine cîntă. Prezentatorii îi anunță, dar nefîind nume atît de sonore, îi mai uita. Dacă ar fi să fac un clasament al acestor seri... Mi-a plăcut în mod deosebit Cory Hawkes, bulgăroaica, filipineză și Laura Stoica. Păcat că nu s-a orientat să se îmbrace altfel. Plesele ei au fost foarte bune, dar ținuta nu mi-a plăcut”.

A DOUA SEARĂ

F.I. (23 de ani): „Am venit din curiozitate. Acasă, tot am auzit de primele ediții. Aseară n-am prea avut curaj să dau banii pe bilet, gîndindu-mă că s-ar putea să nu fie ceva de... clasă. Am stat și m-am uitat la televizor. Mi-a plăcut, așa că m-am înființat la fața locului. Totuși, seara asta nu se ridică la nivelul interpretativ de ieri. Mi-au plăcut solista care a interpretat piesa lui Anton Șuteu (parcă), aceea cu „...deschideți poartă” și Tony Putrino. Numele lui l-am reținut pentru că a cîntat ultimul. Nu mă așteptam ca Ricky Dandel să fie un solist atît de bun. Îmi pare bine că Brașovul lese mai bine decît Bucureștiul. Să nu credeți că e vorba de un patriotism local. Normal ar fi fost să iasă foarte bine amîndouă, căci la urma urmei tot despre România e vorba. Dar dacă și

acest festival ar fi fost un exercițiu n-ar mai fi venit să cînte la noi”.

Kadu D. (18 ani): „Decor excepțional, sonorizare bună, lume multă, soliști de înaltă clasă, chiar dacă numele lor nu spune mare lucru. Invitați de vîrf. Un singur lucru nu mi-a plăcut, recitalul Angelei Similea. Păi, crede că noi putem fi duși... Să vină să facă play-back tocmai la Brașov. Mă rog, asta e părerea mea. Dacă vine unu de afară, hai să mai zicem, că nu stie unde vine, dar ea?”

Violeta Dobre (31 de ani): „Cred că brașovenii ar fi fost în stare să pună mîna de la

mină, fiecare cît ar fi putut să dea, doar să se țină festivalul. Felicitări pentru organizatori. Nu știu ce i-o fi venit Laurei Stoica să se îmbrace în halul ăla în prima seară. O concurență bună avem și noi și să dea chib tocmai cu ținuta? Oricum, eu tot eu ea sîm. În seara asta, la debut discografic, ea mi-a plăcut cel mai mult. La videoclip nu mă pot pronunța, că n-am văzut decît interpretul pe scenă nu și clipul. Mi-au plăcut Miisa (parea așa o cheamă), cea din Egipt, cel din Rusia, nu primul, ci... (Victor Koroliov, n.n.) și... micuța japoneză. Să nu uit! Mi-au reținut atenția la disc și soții Teodorovici. Au o oarecare finețe”.

Palmaresul celei de-a 5-a ediții a Festivalului internațional „CERBUL DE AUR”

MARELE PREMIU

„Cerbul de aur” și trofeul „Cerbul de aur”, în valoare de 10 000 de dolari - Trii Utami (Indonezia).

CONCURSUL DE INTERPRETARE

- Premiul I, în valoare de 4 000 de dolari - **Margarita Popova** (Bulgaria).
- Premiul II, în valoare de 2 000 de dolari - **Aria Koriseva** (Finlanda).
- Premiul III, în valoare de 1 000 de dolari - **Laura Stoica** (România).
- Mențiune pentru cea mai bună interpretare a unui cîntec românesc - **Rachel Alejandro** (Filipine).

CONCURSUL DE VIDEOCLIPURI

- Premiul I (4 000 de dolari) - **Serghei Celobanov** (Rusia).
- Premiul II (2 000 de dolari) - **Miisa** (Finlanda).
- Premiul III (1 000 de dolari) - **Olga Rajceka** (Miglinice (Letonia)).

CONCURSUL DE DEBUT DISCOGRAFIC

- Premiul I (4 000 de dolari) - **Laura Stoica** (România).
- Premiul II (2 000 de dolari) - **Shane** (Suedia).
- Premiul III (1 000 dolari) - **Henry Winter** (Irlanda).

LIVE DANGEROUS TOUR 1992

Chiar dacă ați aflat, nu strică să revenim asupra subiectului. Bucureștiul figurează pe agenda de lucru a lui **MICHAEL JACKSON**. Mama Concerts & GmbH Marcel Avram și Fritz Rau sînt cei care se ocupă de impresărierea majorității marilor turnee din Germania unde sîmbătă (27.06) a avut loc primul concert, deschis de Kris Kross (o repriză de 30 de minute) și continuat apoi de Michael cu un show electrizant de peste 2 ore. Turneul continuă pînă în septembrie cînd pe 29 va ajunge la noi! Dl. Marcel Avram, unul dintre cei mai importanți impresari ai lumii n-a uitat unde s-a născut și a ajutat să se ajungă la o astfel de decizie. O mică delegație din partea României a fost invitată la München (cazare la Hilton City) pentru a vedea spectacolul și a stabili primele amănunte privind venirea lui M.J. la București. Au făcut deplasarea, ministrul culturii, dl. Ludovic Spiess, dl. Velicu, unul dintre consilierii Președintelui, dl. A. Borsan, (C.T.T.) domoii Ray Arco, Mihail Cărciog (Expres S.R.L.), D. Fernoagă, Valeriu Frank (unul dintre promotorii acțiunii) și alții. Amănunte tehnice vor mai fi, așa că pentru moment mesajul este simplu: **FANI STRÎNGEȚI BANI!**